...bir hale sok...
...vice besley...
...ne sürülünc...
...klar berta...
...emizleyici...

...irkin yüzl...

...madan ön...
...ALON „ kr...
...erinlik veri...
...ni muhafa...
...remini ku...
...layacaksın...
... olabilirsin...

◆YARIM AY◆

15 Gnde Bir Çıkar Edebî - ilmî - ictimaî Mecmuadır.

İdare Merkezi: İstanbul, Sirkeci Ebussuud Caddesi No. 1-3

RESİMLİ AY MATBAASI T. L. ŞİRKETİ.

Abonman Şartı: Türkiye için { 6 Aylığı: 175 Kr. / 12 „ 350 Kr. } Ecnebî için { Yıllığı 1 İngiliz Lirası

Telefon: **23607** *Telgraı aaresi:* **Resimliay** *Posta Kutusu:* **629**

***Rica:* 1)** İdare işlerine ait muhaberelerin: **Resimli Ay Matbaası T. L. Şirketi** İdare Müdürlüğü
Yazı „ „ „ : „ „ „ Yazı „
Bilmece „ „ „ : „ „ „ Bilmece Memurluğu
adreslerine yazılması.

2) Bilmece zarflarına 6 kuruşluk pul yapıştırmağa lüzum yoktur; bunların zarflarını açık gönderiniz, o zaman yalnız 1 kuruşla gelir.

RESİMLİ AY

EYLÛL 1937 — Sayı 19

En çok okunanan ve sevilen yazıcılarımızın: Birçok MAKALE - HİKÂYE - RÖPORTAJ - TERCÜMELERİ ve ROMANLARI ile BOL RESİMLİ olarak çıkmıştır.

—Mutlaka Alıp Okuyunuz!—

"Resimli Ay„ Türkiyenin En Olgun Aylık Mecmuasıdır.

EFELER

Ragıp Şevkinin fevkalâde müheyyiç bu millî romanı (RESİMLİ AY) ın Eylûl sayısında başlıyor. Mutlaka takibediniz.

Neden Aspirin

Çünkü ASPİRİN senelerdenberi her turlü soğukalgınlıklarına ve ağrılara karşı tesiri şaşmaz bir ilâç olduğunu isbat etmiştir.

ASPİRİNın tesirinden emin olmak için lütfen (BAYER) markasına dıkkat ediniz.

BAYER

15 Günden 15 Güne

Trakya Büyük Manavralarının Canlı Tablolarından:

ATATÜRK
İNÖNÜ
MEHMETÇİK

◆

Yazan: A. D.

Birinci ordu manevralarının cereyan ettiği Trakyadayız. «Dervişltepe» diye ...ksekçe bir yerden, harekâtı seyrediyoruz. ...nümüzde gözün alabildiğine ekilmiş tar...ar veya ekilmemiş arazi uzanıyor.

Dervişltepede bir sahra telsizi, telefon..., pırıldaklar var. Sağımızda makineli...ekler, gerimizde sahra topları, arasıra ...ş ediyorlar. Bir topçu gözetleme yerin..., son sistem bir batarya dürbünü, uzak...ı yaklaştırıyor. Bir iki hafif makinelitü...k, tayyare gelirse ateş etmek için mevzi ...mış. Neferler, tüfeklerin arkasında yere ...tmış, bekliyorlar.

Bir aralık, Büyük Başbuğ, bu hafif makinelitüfek neferlerinden birinin yanına gitti ... eğilerek onunla konuşmağa başladı. Baş...kan'da, tıpkı makinelitüfeğin 2 numaralı ...i imiş gibi, neferin yanına uzandı. Baş...kan da, tıpkı piyade talimnamesinin is...diği şekilde yatıyordu.

Böylece üç baş yanyana geldi: Atatürk, ...met ınönü ve Mehmetcik.

Kısa, bir an için bir araya toplanmış ...an bu üç kahraman ve muzaffer baş, bir ...hramanlık ve zafer sembolü ve tarihidir. İstiklâl harbinin sembolü ve tarihi: Türk ordusu Başkumandanı, Garb cephesi kumandanı ve Türk neferi.

Bu üç baş, yalnız İstiklâl Harbinin sembolü değildir; bugünkü Türkiyenin de timsalidir: Başbuğ, Başbakan ve millet.

Hiçbir ressam, hiçbir heykeltraş, hiçbir şair, Dervişltepede birleşiveren bu üç başın ifade ettikleri manayı veren bir eser yaratamamışlardır; nitekim, oradaki bir düzineden fazla fotoğraf makinesinin keskin gözleri de, bütün bir milletin canlı varlığının timsali olan bu üç başı, bir arada, zaptedemedi. Fakat ne ehemmiyeti var. Mukadderatın çelik eli, o üç başı, biribirinden ebediyen ayrılmamak üzere, tarihin sinesine hâkketmiştir.

***

Büyük Zaferin Yıldönümü

On beş yıl evvel gene, Ağustosun son günlerinde, emsalsiz bir heyecan içinde idik. Büyük taarruz başladığı zaman, bunu, herkesin anlıyamıyacağı müphem bir lisanla bildirilen Anadolu resmî tebliğlerinin, arkası birkaç gün kesilmişti. Gerçi, Yunan resmî tebliğlerinden işgal ordusunun bir mağlûbiyete uğradığı seziliyordu ama; Anadolu neden susuyordu? Nihayet, Anadolu tebliğleri de geldi ve iş anlaşıldı.

Bu sıralarda Beyoğlu muhitinde ortaya bir haber atılmıştı: Mustufa Kemal Paşa esir olmuş!

Anadoluda her büyük muharebe oldukça, Beyoğlu bu yalanı icad ettiği için, bu defa da, Köprünün karşı tarafındaki bazı sersemlerden başka kimse buna inanmamıştı.

Taarruz başladıktan birkaç gün sonra Ankaranın resmî tebliğleri haricinde esrarengiz bir muhabir, bazı gazete idarehanelerine telefonla bir takım haberler vermeğe başlamıştı. Akşam üstü, telefon çalar, meçhul bir yerden.. meçhul bir ses telefon eder, muharebe hakkında çok kıymetli malûmat verirdi. Bunların ekserisi doğru çıkıyordu, bir kısmının da yanlış olduğu, sonra görülüyordu.

Kim olduğu ve nereden telefon ettiği anlaşılamıyan, yalnız Üsküdar tarafında bulunduğu öğrenilebilen meçhul ve lûtufkâr muhabir, bir akşam gazetelere, ordumuzun yeni muvaffakiyetlerini bildirdiği gibi, düşman Başkumandanının esir edildiğini de haber verdi. O, zaman pek çokları bunu da «Mustafa Kemal Paşa esir edildi» diye Beyoğlunda ortaya atılan uydurma habere, bir mukabele sanmışlardı! . Çünkü Yunan Başkumandanı Hacı Anesti'nin cephede olmadığı, galiba İzmirde bulunduğu biliniyordu. Meçhul muhabirin verdiği haberlerin bazılarının da yanlış çıkması üzerine İstanbul gazeteleri, bu esaret haberini hemen vermeğe cesaret edemediler. Sağdan soldan tahkike çalıştılar; fakat, ecnebi mehafilinde de buna dair hiçbir haber yoktu. Bu kadar mühim bir hâdisenin, İngiliz ve Fransız karargâhlarınca malûm olmamasına imkân verilemediğinden, böyle müheyyiç bir haberin neşrinden vazgeçmişlerdi. Belki yazmak isteseydiler de, hayli gevşemiş olmakla beraber, İtilâf sansürü müsaade etmiyecekti.

Bir gün sonra gelen Ankara resmî tebliğinde, Yunan Başkumandanlığını filen idare eden birinci kolordu kumandanı General Trikopis'in esir edildiğini okuyunca, bir gün evvel ayaklarına kadar gelen bu müjdeyi herkesten evvel Türk milletine vermek fırsatını kaçırdıkları için, gezeteler sonsuz bir esef ve pişmanlık duymuştular!..

***

İşte o kutlu ve mutlu gün, şimdi on beş yaşını doldurmuş bulunuyor!.. Türk milleti, kurtuluşunu, egemenliğini, erkinliğini kurtaran Büyük Önderle, onun sayın arkadaşları huzurunda derin saygı ve sevgilerle iğilerek, bu yıldönümü vesilesile kendilerine minnet ve şükran duygularını sunarlar!..

Bir Ultrafütürist'in atölyesinde:

— Sayın dostum, iki elle çalışmak.. bu da yeni mi başladı?..

— Evet üstadım, evet! Bizim son yarattığımız ultrafütürist okulunda işlerin okadar çabuk görülmesi icap eder ki; mutlaka iki elde iki fırçanın çalışması mecburiyeti vardır. Tıpkı piyanoda olduğu gibi, sağ el daima sol elin yaptığından bihaber olmalıdır.

Bir ressamımızın özel sergisinde:

Biri — Ressam Bay .... ın bu yıl teşhir ettiği eserler, cidden harika azizim!. Hepsi çok büyük özen ve duyguyla tersim edilmiş şeyler!.. Mevzular gayet güzel seçildikleri gibi, portreler öyle mükemmel canlandırılmış ve yaşatılmışlar ki!... Hele şuna bakınız?

—Yanılıyorsunuz dostum!.. O aile efradından birinin ağrandisman fotoğrafıdır.

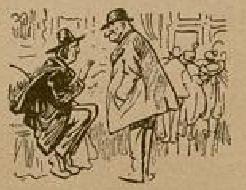

Büfe açılınca:

— Dostum! Duymadınız mı? büfenin açıldığını haber verdiler. Siz ne diye hâlâ yerinizde duruyorsunuz?..

— Kardeşim, sanki bu güne kadar bôl, sandoviç pasta ve şekerleme görmemiş gibi, büfeye üşüşen bu yüksek sosyete efradı arasına kendimi uygun görmüyorum da?.. Onlar, doyuncaya kadar yesinler, nasılsa bana da birşeyler kalır!..

Şapkacı dükânında:

Müşteri: Sonbahar için hazırladığınız en son kıreasyon ve model şapkalarınızı görmeğe geldim. Boş yere yorulup ta demode şeyleri göstermeyin!.

Satıcı: Anladım sayın Bay!.. İşte size en en son bir kıreasyon!

Müşteri: Bu da ne?

Satıcı: Düne kadar Şinuvaz ve Japonezler moda idi.. şimdi de Moğol hâkanlarının başlıklarını ihya ettik!..

Daha âtik davranmış:

— Sorma dostum, o derece müteessir.. o derece bitkinim ki!..

— No oldu? Aileniz efradından biri hasta mı?.

— Hayır, daha fenası..

— Maazallâh...

— Öylesi değil azizim, öylesi değil!..

— Ya nedir ya?

— Daha ne olsun, metresimin istediği elli kıratlık tek taş yüzüğü, rakibim benden önce satın almamış mı?..

...giliz Lirası
...müdürlüğü
...emurluğu
...ık gönderiniz,
...eden
...spirin
...senelerdenberi
...larına ve ağ...
...maz bir ilâç...
...n olmak için
BAYER

BİR ÇEŞME... İKİ AKŞAM!

◆

Durgun bir yaz gecesi ..

Karı koca şosede elele yürüyorlar. Yol kıyılarında uzayıp giden tarlalar derin bir sessizlik içinde... Ne ağaç dallarında bir kıpırtı, ne harman yerlerinde bir kımıldanış var. Arada bir köpek sesleri duyuluyor. Sonra yine gecenin derin sessizliği tabiatın ruhuna siniyor.

Vacide kocasının yüzüne bakıyor. Bol ay ışığı ile aydınlanan bu yüzde içli bir görünüş var. Çok az konuşuyorlar.

Her gece yemekten sonra yaptıkları gezintilerden biri bu.. İkisinde de biribirine sezdirmekten ürktükleri, kaçındıkları birşey olduğu o kadar belli ki...

Genç kadının içinde, doktorla konuştuktan sonra başlıyan yaşama yorgunluğu, her dakika biraz daha artıyor. Hayat, ucu bucağı bulunmıyan geniş bir yoldur artık. Bu yol gözünde o kadar uzuyor, o kadar büyüyor ki . olduğu yerde kalmak, kesilen dizleri ile bu yolculuğu daha fazla uzatmamak istiyor.

— Çeşmeye kadar uzanalım mı Vacide?

— Nasıl istersen Remzi.

Gidecekleri yer çiftlikten dört kilometre uzakta, şosenin kenarında bir çeşme idi. Epeyi vardı ki, çeşmeyi unutmuş görünüyorlardı. Orası, hayatlarında ayrı bir önemi, değeri olan bir yerdi. Beş yıl önce orada anlaşmışlar, orada kalplerini açığa vurmuşlardı.

Eskiden çeşmeye giderlerken genç kadın durmadan konuşur; şen sesi ile cıvıldar dururdu. O susunca Remzi küçük Halk şarkılarına başlar; iki genç mektepli gibi koşarak, atlıyarak, şakalaşarak yolu nasıl bitirdiklerinin farkında olmazlardı.

Halbuki şimdi.. ikisi de kendi varlıklarının derinliğine dalıp gitmişlerdi. Ne duyuyorlar, ne düşünüyorlar, ne yapmak istiyorlardı?

Aralarında evlilik hayatının dümdüzlüğü, gönül yoran boşluğu başlamış mı idi?

◆

Yazan:

Mükerrem Kâmil Su

◆

Eskisi gibi sevişmiyorlar; eskisi gibi biribirlerine heyecan vermiyorlar mıydı? Hayatlarında neleri eksikti? Kazançları yolundaydı. Gençtiler, sıhhatli idiler, şekil itibariyle tamamen anlaşmış görünüyorlardı. Şu halde?!...

Günleri uzayan, geceleri paslanmış zincirler gibi sürüklenen bir hayat yavanlığını duymağa sebep ne idi?

Aylar vardı ki, Remzi değişmiş; kapalı, yorgun, bambaşka bir adam olmuştu. Onun kafasından geçenleri anlamak için Vacide, ömründen birçok yıl vereceğini düşündü ve bu hissine acı acı gülmekten kendini alamadı.

Bu gün doktorla uzun uzun konuşmuşlardı. Genç kadın, ondan öğrendiklerini tekrar aklına getirince, dudaklarını ısırdı. Yaşayışlarını manasızlaştıran; yuvayı yo-

Beş yıl önce orada anlaşmışlar, orada kalplerini açığa vurmuşlardı.

rucu, sıkıcı bir düzlüğe götüren şeyi bulmuştu:

Çocuklarının olmayışı...

İçine nihayetsiz bir ateş düştü. Ve bu ateş kıvılcım gibi sıçraya sıçraya bütün benliğini yakmağa başladı. Şimdi Remzinin de bu yorgun başının içinden geçenleri az çok anlıyordu. Mutlaka o da bunu düşünüyor; içinden bir çocuk hasreti ile yanıp kavruluyordu.

Vacide, uzun bir hastalık ve pek ince bir ameliyattan sonra çocuksuz yaşamağa mahkûm olmuştu. Bunu kendisine duyurmamışlar; iyileştiği zaman evde şenlikler yapmışlardı.

Bu ateşböcekleri gibi boşlukta uçuşan bol yıldızlı gecede.. rüzgârın, başakların, saman yığınlarının üstünde tüten yaşama heyecanından uzaktılar. İçlerinde gizli bir yara vardı. Ve bu hal böyle daha ne kadar sürebilirdi.

Çeşmeye geldikleri zaman Vacide her zamanki gibi:

« Ooh.. daha suyu dinmemiş! sevinmedi. Ve ellerini geniş yala rarak parmaklarının uçlarında damlacıkları Remzinin yüzüne s Yavaş yavaş taşın üstüne çıkıp Remzi karşısında ayakta duruyord

— Bundan beş sene evvel buraya oturmuş, başını arkaya d göklere bakmıştın Vacide.

— . . . .

— Akşam güneşi gözlerinde ışık oyunları yapıyordu.

— . . . .

— Bu gece de ay gözlerinde niyor.

Remzi, gözlerine dalan koyu gözlere baktıkça, yine eskisi gibi dönmeğe başladığını anladı. Bire yaşın yıldızladığı bu gözlerde.. insanı saran, kendinden alan bir vardı. Yukarıya doğru sımsıkı fırça ıslak denecek kadar parlak siyah ayni renkte uzun kaşları ve dü kirpikleri ile bu yüzde bambaşka b göze çarpıyordu.

Genç kadının yorulmuş gibi pakları örtüldü. Bu.. siyah saç perdenin kuvvetli bir ışığa karşı gibi oldu. Yanaklarına serpilen b lerde, insan gönlüne düşen bir ifadesi okunuyordu. Uzun parmakl dizlerinin üstünde kilitlemiş; gökle uyumak, birşey duymamak, ölünce susmak için hazırlanmış bir insan duruyordu.

Remzi yine eskiden olduğu gi yavaş öne doğru sürüklendi. ucunda diz çökerek ellerini onu ellerinin üstüne koydu:

— Sevgili, ellerini kaçırma Niçin bu gece bu kadar uzaksın.

— . . . .

— Nen var Vacide, kırdım mı

— . . . .

— Uyuyor musun? Ne olur başımın üstünde bırak. Biraz se beni candan sev Vacide..

Genç adam, başını kaldırdığı olduğu yerde sarsıldı. Karısının yü hiç dinmiyecek hissini veren bir sessizliği ile gözyaşları iniyordu.

— Niçin ağlıyorsun? Artık b seni yoruyor mu? Sevmiyor mus beni?

Genç kadın kocasının önüne bir yumak gibi çözülüp dağılma dişlerini sıkıyordu. Yavaş, yava kalktı. Elleri Remzinin omuzlarında derin bir acı ile yüzüne dalan g baka baka:

— Yaşamaktan yoruldum Rem Fakat seni seviyorum. İçimde ken anlıyamadığım birşey, bir kırılış, bir yıkılış var. Herşeyi çiğneyip istiyorum sanki...

— Hastasın Vacide.. dönelim

SEYAHATTEN DÖNÜŞ

Yazan:

Muhiddin Birgen

ifel kulesinin son kademesine ayak basmış olduğu, başını şu dik tutu- ndan ve size yüksekten bakışından belli n şu genç ve biraz da güzel Bayan; zetelerde, ilmî ve meslekî tetkikler yap- k üzere Avrupaya gittiğini iki ay evvel uduğunuz bu doktor; Göring'in göğüs ni, ön tamponunu, geçtiği memleket- e ait Turing Klüplerinin alâmetlerile natmış olan şu sonradan görme otomo- , hepsi de, birer birer dönüyorlar...

Avrupadan dönüyorlar... Güzel ve eğ- ıceli bir seyahat yapmış, ve nihayet Av- pa denilen periler âlemini de görmüş n genç ve mesut kadının şimdi bir tek rdi var: Havalar bozsa da Paristen aldı- kürkleri arkasına koymaya, ve soranlara nların hikâyelerini uzun uzadiye anlat- ğa muvaffak olsa...

Doktor daha dün gelmiştir; sanator- mlar ve kurhauslar hakkında tetkikler pmak üzere Semering'e uğramış, Paris fakültesi talebelerinin yaşayışlarını gör- k üzere Qurartier Latin'de kimbilir kaç ce geçirmiş, ve gece hayatının sinirler erindeki tesirini bizzat tecrübe etmek ere - zavallı insanlık fedaisi! - Budapeşte yırlarında kimbilir kaç gece sabahlamış- Bugün ilk işi, tetkik seyahatından dön- günü hastalarına haber vermek üzere ilân yazmak olacaktır. Bunların içinde dertlisi otomobildir: Etrafında gördük- inden ve sırtında taşıdığı zevk ve a sahnelerinden hiç birşey anlatamaz. vallının ne ağzı vardır, ne de dili. Eğer, ylemesine imkân olsaydı, şu göğsünde harla taşıdığı «nişanların» bütün guru- ndan vazgeçer, ve bu senenin en güzel dikodularını yapacak olan hikâyelerini latırdı: Sabaha karşı sergiden otele bir dönüş; Pariste yapılan dostlukların Cenevreye kadar nasıl uzayıp gittiğine dair bir hikâye ve kendisine yürüme imkânını veren benzin için dudak bükülerek sarfedilen birkaç paranın yanında, avuç dolusu frankların nasıl akıp gittiğine dair müşahedeler... Zavallı otomobil, Amerikada dünyaya gelip de şimdi, Prater'de, herkesi eğlendiren Rus Dagı eğlencesini, burada İstanbul sokaklarında hergün akşama kadar, zorla yapmağa mecbur olduğunu düşündükce, geride bıraktığı asfaltlı kilometrelerin hasretile ne kadar dertlidir!

***

Birer birer dönüyorler ve eğleniyorlar:

Bunların eskerisi geçtikleri yolların yeşil dağlarıyle, gümüş göllerini ancak hayal meyal hatırlarlar; gecelerini uykusuz geçiren insanların gündüzleri tabiatı seyretmeğe elbet takatları kalmaz.

Uzun iklimler dolaşmış olan bu turist kuşların hemen hemen, müşterek ve umumî bir hikâye mevzuları vardır: Avrupanın ucuzluğu, bu ucuzluğa dair hikâyeleri anlatırken, biraz kendi saadetlerini büyütmek, biraz da sizin gıptanızı gıcıklamak için daima mübalâğa ederler. Meselâ, pek de o kadar düzgün olmayan bacaklarını yarım göstererek :

— Kardeşim, derler; şu Kayser çoraplarını görüyor musun, yüz on beş kuruşa!

Halbuki, herhalde bir buçuk lira vermiştir. Fakat yarın ilk sonbahar yağmurlarile arkasına geçireceği kürkün fiatını da hiç olmazsa elli lira fazlasile söyliyecektir!

Dönenler arasında en az hikâye anlatacak, yahut hikâyelerini en ziyade kendi mahremlerine hasredecek olanlar da, başta doktorlar olduğu halde, tetkik seyahatına çıkmış olanlarla bekâr olarak seyahat etmiş bulunanlardır.

Buna mukabil, en çok hikâye anlatan, ucuzlukta mübalâğa eden; veyahut aldığı şeyleri pahalı gösterenler de Avrupaya yeni gidenler ve bilhassa bol parayı cepleri yeni görenlerdir. Böylelerinin Avrupayı bir görüşleri vardır ki, eğer siz onların geçtikleri memleketleri tanıyorsanız, sizin bildiklerinizle onların anlattıkları şeyler arasında hiçbir münasebet göremezsiniz. Çünkü, böyleleri, ekseriyetle dil bilmezler ve geçtikleri memleketleri sessiz bir sinema şeridinin, ruhdan mahrum levhaları halinde görmüşlerdir.

Fakat bütün bu gidip gelenlerin arasında, meselâ Viyananın yeni bir şarkısını söyliye söyliye dönmüş olanlar da vardır. Bunlar pek hoşuma gider; çünkü Avrupaya gitmişler, onu görmüşler, yaşamışlar, anlamışlar ve öyle dönmüşlerdir. Bunlar Viyanadan bir şarkıyı, Berlinden bir müşahedeyi, Paristen yeni bir hayat görüşünü beraber getirebilecek olanlardır, bunların çoğalması lâzımdır.

***

Evet, hep birer birer dönüyorlar; hergün, trenler, vapurlar, otomobiller, bunları yeniden, İstanbulun imar eli görmiyen dalgalı kaldırımları üzerine atmağa başladı. Onlar, birkaç haftalık bir rüya hayatı yaşadılar. İstanbul ve Türkiye de hâlâ bir hulya içinde, gözlerini yollara dikmiş bekliyor: Turist gelecek!

Remzi onu kolları arasına alarak öpmek di. Fakat genç kadın, kanatlarını ateşe tıran bir pervane gibi çırpınarak geri ldi...

***

Vacide, doktordan herşeyi öğrendikten ra, dünyanın en büyük günahını işlemiş insan ezginliği ile evine döndü. Sokak- geçen en çirkin, en kirli bir çocuğa seven gözlerle bakan bu adamı, ö- ceye kadar çocuksuz bırakmağa hakkı mı idi? Hem iş o kadar sarpa sarmıştı . Remzinin babası, ne bahasına olursa un çocuğu olmıyan gelinini oğlundan rtmak istiyordu. O, Kurtoğullarının sönüp mesini kabul etmeyecek kadar eskiye ve göreneklerine bağlı bir adamdı. Oğluna çok ağır şeyler söylemiş, bu kadından ayrılmazsa evi terketmesini bile ileri sürmüştü. Remzinin tek karşılığı: «Bir çocuk yüzünden ben karımdan ayrılamam» sözü olmuştu. Genç kadın her hakikati doktordan öğrenince fedakârlık sırasının kendine geldiğini anlamakta gecikmedi. Kendi sakatlığı yüzünden o kadar iyi yürekli, uysal ve pek dürüst kocasını baba ocağında uzaklaştıracak kadar kalbsiz olamazdı ki...

Güneş ışıkları altında altın tozu gibi uçuşan saman kırpıntılarına, dallarda şarkı söyliyen kuşlara ve çiftliğin kıyısını okşıyarak geçen dereye baktıkça canına kıyamıyacağını düşündü.

Kaçmak en kestirme yoldu. Hem de Remziyi kendisinden soğutarak uzaklaşmak lâzımdı.

Bu, genç adamın herşeyi ayak altına alarak kendi varlığına bağlı kalan büyük sevgisine karşı bir ödevdi de...

Ona karmakarışık bir mektup yazdı. Çiftlik hayatının dümdüzlüğünden usandığını uzun uzun anlattıktan sonra: «Hem diyordu, hem sen evlenmeden önce fena bir hastalık geçirmişsin. Bu yüzden çocuğun olamazmış artık. Bunu benden hepiniz gizlediniz. Bir köylüden öğrendim. Artık daha fazla seninle yaşıyamazdım Remzi değil mi? Ben de anne olmak istemez miyim ?»

Remzi, bu mektubu okuduktan sonra çılgına döndü. Aylarca uğraştı. Onun izini bulamadı. Aşkın, bağlılığın bir yalan olduğunu kendisine öğreten bu kadını, ne yazık

Arkası 23 üncü sayfada

BAYAN YENGE İLE SEYAHA

— Tak! Tak! Tak!

Yatağımdan birdenbire sıçradım. Böyle daha ortalık ağırmadan kapımı vuran kimdi? Acele terliklerimi ayağıma geçirdim, koştum. Koştum, diyorum. Çünkü bizim evde herşeyi telâşlı yapmak adeti vardır. Bu huy, hepimize bayan yengeden sirayet etmiştir. Meselâ bir sual sordu, değil mi? Hemen cevabı yapıştırmalı. Sokağa gitmeğe karar verdi değil mi? Göz açıp kapayıncaya kadar giyinip hazır olmalı, ve sonra - lâf aramızda! - saatlerce onu beklemeli! Fakat, vaziyeti bir de kendisine söyletmek isterseniz, hep bizim sallanmamızdan, beceriksizliğimizden bıkıp usanmıştır!

Anlıyorsunuz ya, yengeyi pek kızdırmaya gelmez. Huyuna, suyuna gitmekten başka çare yoktur! Müthiştir, müthiş! Onun için soluğu kapının önünde aldım.

— Bonjur yenge!

— Bonjur Sabih!

Uyku sersemliğiyle aklımı başıma toplayamamıştım ve birden hatırladım ki ilk vapurla Adaya gideceğiz bu gün. Saat 7 de iskelede olmak lâzım. Fakat şimdi henüz 4, içimden:

— Anlaşıldı, diye güldüm. Yengem, sade bizim değil, kendisinin de hazır olabilmesi için bu kadar erken faaliyete geçmiş. Ütünün kordonu prize takılı: keten esvaplar masaya serilmek için sıra bekliyorlar. Büfenin içi şöyle bir taranmış: çatal, bıçak, kaşık, bardak ve başka daha ne lâzımsa hepsi çantaya yerleşmiş. Yiyecekler paket paket yengeye selâma durmuşlar! Bunları şöylece gözlerim yarı açık, yarı kapalı görünce, yengenin müthişliğinden pek o kadar şikâyete hakkımız olmadığını düşündüm! Telâşlı olsa bile, bu huyu zarar yirine fayda veriyor. Yumurta kapıya gelmeden, ne yapacaksak yapıyoruz! Kralın hakkını krala vermek lâzım. Altın bir kalp, o kalbin sahibini baş tacı etmemize kâfi bir sebep değil mi? - Sakın korkudan söyleyorum zannetmeyin! -

Böylece hazır olduk. Hava da taliimize güzel mi güzel. Tam kapıdan çıkıyorduk ki bayan yenge çığlıklı bir firen yaptı:

— Eyvah, Bobi yok!

Gördünüz mü bir kere şu olan işi! Hınzır hayvan nereye saklandı ise saklandı, şimdi bizi dört döndürecek. Onsuz da yola çıkmak imkânsız! Çünkü, Amerika zencilerinin kaz tüyü tılısımı ne ise, bizim yengenin de Bobisi odur! Hepimiz, irili ufaklı tam 7 kişi, başladık taharriye! Vapuru kaçırmak korkusundan adeta Şarlok Holmes kesilmiştik; hem de Arsen Lüpene bile parmak ısırtan birer Şarlok Holmes... Mamafih Bobiden şikâyete hakkımız yok. Onun yüzü suyu hürmetine lüks hayat yaşıyoruz. Nitekim, bu gün de öyle oldu. Tramvayda Bobiye güler yüz gösterilemiyeceği için bayan yenge açtı kesenin ağzını, kurulduk otoya: Doğru Ada iskelesi!

Yalnız burada biraz keyfimiz kaçtı. Hangi kalyonun yola çıkacağında Akay memurları ittifak edememişler bir türlü. Kimisi birinci, kimisi ikinci vapur, diyor. Meğer bu işde de kurnazlık varmış. Her iki gemi de kalkacakmış. Kalabalığı bu suretle paylaşıp Ada yolculuğunu, sefinei Nuhta imiş gibi yapmamıza meydan vermek istememişler! Fakat bunu biz bilir miyiz ya? Ağacından silkelenen dut gibi iskelenin orasına burasına dağılıp kaybettik biribirimizi!

◆

Yazan:

Sabih Alaçam

◆

Kafilenin içinde en aval da sam gerek ki, gözlerimi faltaş tığım halde ne bayan yengen müthiş, pek müthiş olduğunu ettiğim yüzünü görebiliyordu Bobinin kuyruğunu!

***

Ada, Ada, güzel Ada.

Tabiat sevgisi: Güzel duyg den anlayan bir göz, güzelli anlar. Yalnız tabiata, tabiî ol masını bilmeli ve tabiatı sev canımız imiş gibi sevmeli.

Ilık rüzgâr ile boğuculuğun den güneşin altında bunları d rum. Herkes işle meşgul. Birin peşinde, birimiz su derdinde, şokola uğrunda fedai; ve için sıcağımız olan da - hayatta he rastgelmek benim taliimdir! ile yarenlik etmekte. Bu hengâ çama da - beceriksizliğinden

— Öyledir yengeciğim, böy geciğim, diyip arabaya yas düşüyor. Yaşasın tembellik, ve ticesi olan şairlik! Adada coş rusu! Kafiyeler, kafatasımda yapıyorlar: Ada, moda, eda, ve Bu kadarını bulduktan sonra kolay. Mesele yok, iş üç nall kaldı, demektir!

Haydi bakalım, ver elini

Gözlerimiz, koya kavuşunca neşe ile oyalanıyor. Sahil Daha ileride iskele ve beyazl nıp gelin gibi kırıtan emekdar purlarından 6 numaranın silü bu güzel manzarayı seyre pek lamadım. Bayan yengenin mü lerile derhal, derhal seçilen çetmek için, yine bayan yeng hiş emirlerile derhal, derhal e kucağım paketlerle doldurul mallığın, Belediyenin tenbihi rıldığını düşüne düşüne ve altında ayaklarım kaya kaya

Söyleyen Kalbimdir

Tevfik Abdurrahman Tanyolaç

— 2 —

Seni düşünceli buldum. Gözlerin güllerine dalmıştı. Bahçendeki güllerin, oğuyu imrendiren renklerini soyunuştu.

— Güllerim renklerinden vazgeçti, iye üzülüyorsun.

Tatlı bir kor gibi bülbülleri yakan üllerin, kokularını yele savurmuştular.

— Kokular öksüz oldu, diye üzülüvorsun. Fakat beni asıl içlendiren şudur, yoldaşım:

Güllerin, ne kendi kokularından, ne de o canım renklerinden haberleri vardır.

Binbir çiçeğin kokusu ile sarhoş rüzgâr, kulağıma fısıldadı :

— Senin kendinden haberin var mı Tevfik?.

— O beni ne kadar tanıyorsa.

Yıldızlı geceyi, öfkene benzediği için, severim.. gündüzü de gülümsemeni hatırlattığı için. Rüzgârlara bayılırım; nerede olursam olayım; bana, okşıyamadığım saçlarını dağıttıklarını söylerler.. Teninin kokusunu getirirler de.. dudaklarını dudaklarımda sanırım.

---

la koyuldum. Tenbellik de burnumn geldi, şairlikte! Ter denizi içinde züyorum, fakat su denizine hasretim! yle kabadayılığı ele alıp pekgözlülük steremezsem bu hasretle de yutkunup racağım. Çünkü bulunduğumuz yer, kadar sarp ve dik ki, kuma inmek n ya canbaz olmalı, ya kovboy!

Akılsız başın zahmetini ayak çeker, rler, ama bu sefer akıllı başın zahetini ayağa çektirdim. İskarpini, çobı yukarda bırakıp, funda köklerine tuna tutuna "lebi derya„ ya indim ve : Su, serin su. Bu sevinçle attım kucı, fakat biri yer, biri bakar, hep irültü ondan kopar, malûm. İnsan ğer perest olmalı, olmasa bile yine ıyan yengeyi mutlaka düşünmeli. - Ama n haksızlığı sevmem. Bayan yengeyi ıy amcasız düşünemem! - Allahın sevli kullarından imişim meğer ! Gökte arken yerde sandal bulmaalım mı? Artık bütün koy zimdi. Bir iskele. bir plâjın nü, bir karşıki kayalık sahil: çıl açılabildiğin, çek çekeildiğin kadar... Öyle ama, *ğer hâhi selâmet der kenarest* emeğe başlamıştım: Midem il çalıyordu. Soluğu karada ldım. Sofra başına biran evel ulaşmak için kayalıklara ırmanmamı görenler, beni Darwinin can ve gönülden araftarı zannederlerdi!

***

Uyku, yahut gözleri kapaıp düşünmek. Kır ve kır kokusu. Adalara ne zaman gitsem, hiç eksiksiz olarak duyduğum bir his vardır : Şövalyelik arzusu. Dört tarafı denizle çevrili kara: Bu arzî teşekkül şekli, bana garip bir heyecan verir. Yükselmek, yükselmek isterim. Heyecan, tepeden bakmak ve galiba biraz da gurur. Bunların üçünü bir araya getirmek ve düşünmek, göğsü ılık rüzgârlarla şişirerek düşünmek, göğe bakmak: Şövalyelik! Şimdi anlıyorum ki, kahramanlık zevkini tatmak noktasından, orta çağda yaşamak, serazad ruhluluğun ana sütü yerine geçiyor! Bu ana sütünü bir Romeo-Juliet santimantalitesi ile beslemek...

Eyvah! Bayan yengenin kaşları çatıldı! Hikemiyatı sever ama, kendisi tarafından serdedilmek şartile! Onun için benim gevezeliğime müsaade etmiyeceği anlaşılıyor! Eğer hâli selâmet der sükûnest. Fincancı katırlarını ürkütmemek şartile de kelâmest. Bayan yengenin yavaş yavaş gülmek istidadı gösteren çehresinden anlıyorum ki "adabı kelâma riayet„ edebilmeği becerebiliyorum.

Ve saatler geçiyor...

Ve akşam olmak üzeredir...

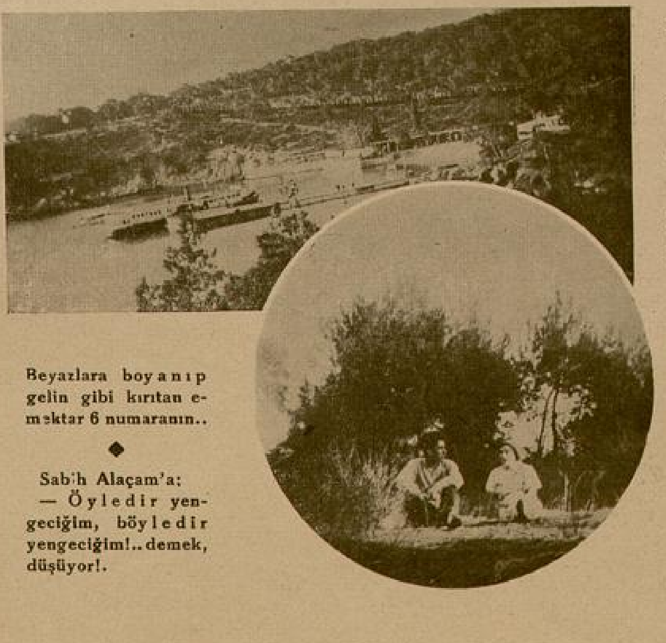

Beyazlara boyanıp gelin gibi kırıtan emektar 6 numaranın..

◆

Sabih Alaçam'a:

— Öyledir yengeciğim, böyledir yengeciğim!.. demek, düşüyor!.

Yörükali plâjı tenhalaşmağa, vapur iskelesi de kalabalıklaşmağa başladı.

Kır kazinosundaki cazband, rüzgârın keyfine göre, gâh bir ses dalgası halinde gönlümüze gülüyor, gâh bir toz zerresi gibi kayboluyor.

Ve artık beyazlığı kurşunileşen yollardan yürüyoruz. Yokuşlar, inişler. Hayat böyledir zaten: Hep yokuşlar ve inişler...

Bayan yengeyi yolda oyalamak lâzım. Yoksa beyaz iskarpinlerinin, tozların saygısızlığından dolayı kirlendiğini görecek ve sinirlenecek.

— Caz ne çalıyor, farkında mısın yenge?

— Hayır!

— Ninon'u dinlemek ister misin yenge ?

— Hayır!

— Solita'yı!

— Hayır!

— Yine mi hayır! Peki, ya La Paloma'yı yengeciğim?

— Evet!

Ve akşam iyice olmuştur artık!

Vapura yetişmek için koşmak lâzım hattâ.

İskeleye geldiğimiz vakit yine Akayın azizliği ile karşılaştık. Sağlam kafa, sağlam vücudda olur. Binaenaleyh oturmak ta ne imiş! Ayakta durmalı, ayakta! Fuzuli gibi *ne verseler anâ şâkir, ne kılsalar anâ şad* görünmeli !

Ve gece, sularda kayıp giden vapurun içinde kaybolduğu gece...

Ve az sonra ay doğacak...

Ve :

— Bir sigara iç yengeciğim, La Paloma'yı gönlünde bulmak istersen...

Osmanlı Tarihind

FECİ VAKALA

◆

Yazan:

RAGIP ŞEVKİ

◆

1587 de Üçüncü Murad öldü ve yerine oğlu Üçüncü Mehmed geldi. Yeni padişah tahta çıktığının ikinci günü, sarayda analarının kucaklarında uyuyan ve loş odalarda bir mahpus hayatı yaşıyan on dokuz kardeşini birden kementlerle boğdurdu; ve ertesi günü de babasının mezarının ayakucuna gömdürdü.

Tarihçi Naima efendi, bu korkunç ve müthiş hâdiseden iki satırla bahsediyor:

"— Bigünah on dokuz şehzade şehitler zümresine katıldı ve babalarının yoluna yoldaş edildi.."

* * *

Dördüncü Mehmed yedi yaşında padişah oldu. Hocaları ona kuzulardan, kuşlardan, ana sevgisinden bahseden yazılar yazdıracaklarına her gün korkunç bir cümleyi kopye ettirdiler:

Başın keserim!

Masum bir yavrunun körpe dimağı, bu kelimenin taşıdığı vahşî mana ile ne hale geldiğini, dördüncü Mehmedin yaşadığı yıllar, kestiği başlar gösterir!

Kuyumcu Murat paşa 26000 kesik baştan bir ehram...

1650 de İstanbulda bir isyan patlak verdi: Sipahiler ve Yeniçeriler hep birden ayaklandılar. Soğukçeşme önünde, henüz on sekiz yaşında bulunan Dördüncü Mehmedi ayak divanına çağırdılar. Memleketin harabisini, maliyenin bozukluğunu, devlet idaresinin tezebzübünü anlattılar ve birkaç kişinin katlini istediler.

Bu kısa yazılar, en büyük ve en ehemmiyetli hâdiselerin, teferruatı atılmış ve özü bırakılmış birer hulâsasıdır. Ragıp Şevki, yıllardanberi topladığı ve hâlâ da toplamakta devam ettiği bu çok güzel hulâsalalarından birincisi olan: «Osmanlı Tarihinde Gülünç ve Garip vak'alar» kısmını, Yarım Ayın geçen sayısında okuyucularımıza sunmuştu. Onların devamı olan bu satırlar içinde de Osmanlı tarihinin en garip ve gülünç sahnelerile, en korkunç ve kanlı vakalarını bulacaksınız.

Dördüncü Mehmed razı oldu. Biraz sonra saray duvarlarından dışarıya biribiri ardı sıra saray ağalarının boğulmuş cesetleri atılmağa başlandı. Katilleri için defter edilenler birer birer öldürülüyor, vücutları yollarda sürükleniyor, sonra çınar ağaçlarına asılıyorlardı.

Yeniçerilerden birçoğu öldürülenlerin vücutlarından etler koparıyor, safdil halka dönerek:

— Bu gibi maktullerin yağı mafsal ağrılarına birebirdir! diye bağırıyorlardı. Ve halktan birçoğu dertlerine şifa olur diye bu etleri satın alarak evlerine koşuyorlardı.

* * *

1649 da aç ve sefil Anadoluya, akçe ve ianę toplamak üzere Boyacı Hasan isminde biri gönderildi. Bütün köyler ve kasabalar basıldı, evlerinden kaçan erkeklerin karıları ve çocukları zincirlere vuruldu. Ve zavallılar büyük kafileler halinde dağdan dağa sürüklenmeğe başlandı.

Zincire vurulan zayıf kadın birçoğu yollarda ölüyor, Boyacı nın tevabii kilitleri çözmek iste hunhar adam, büyük bir soğuk lıkla:

— Bırakın ları çıksın! rini bile eziyet edel akçelerini ç versinler! di ğırıyordu.

* * *

1619 da " da iştirak," telkin ve i mekte olan Üsküdarda Mahmud efe fetvası ile işkenceler idam edilmi

* * *

Manisa şehrini yağma eden düncü Muradın emirlerini yerine meyen İlyas paşa, Üsküdarda

Başta şeyhülislâm olmak üzere bütün ulema...

...çesinde huzuru hümayuna getirilmiş- Padişah onu görünce oturduğu yer- ...ı sıçradı :

— Bire kesin şu kâfirin başını! di- haykırdı.

Etrafdan bostancılar seğirtti. İçle- den Tuluzcu lâkabı ile anılan bir bos- ...cı İlyas paşayı bir yumrukda yere ...di, paşanın üstüne bindi ve bıçağını ...kerek zavallı vezirin başını birkaç ...iye içinde koparak ortaya attı.

***

Dördüncü Muradın Emir Çelebi is- ...nde bir başhekimi ve musahibi var- Emir Çelebiyi çekemiyenler, müte- ...diyen onun aleyhinde söyleyorlar, ...adisinin afyon kullandığını iddia edi- ...lardı. Padişah bir gün üstünü aradı ...cebinde altın bir hokka içinde 15 ...hem kadar afyon buldu. Emir Çele- korkudan titriyerek :

— Padişahım, ıslah edilmiş, zararı ...miş afyon hülâsasıdır, dedi. Padişah:

— Eğer zararı gitmişse ye bakalım! ...di.

Ve Emir Çelebinin ağzına lokma ...ma afyon tıkayarak, zorla yedirmeğe

...rzamanda zuhur edecek mehdi benim!..

...şladı. Sonra karşısına oturttu, üç ...ün satranç oynandı.

Derin bir ıstırap içinde çadırına dö- ...n Emir Çelebi bir buzlu şerbet içtik- ...ı sonra ölüp gitti.

***

Bir gün dördüncü Murad tevabii ile ...vutpaşadan geçerken önüne bir ara- ...çıktı. Padişah hiddetle yayını kaptı, ...okta arabacıyı yerlere serdi, sonra ...stancıbaşıya :

— Var şu küstahın başını kes! dedi,

Hiçbir suçu olmıyan zavallı araba- ...a bostancıbaşı bile acıdı, yerde ...nlar içinde yatan adamı ölümden kur- ...rmak için:

— Padişahım, sen sağ ol, onun ca- ...ok değdiği gibi gitti!.. dedi.

***

1639 da Girit serdarı ve kaptan olan ...usuf paşaya Deli İbrahim iki buçuk ...şındaki kızını verdi. Mutantan ve ...uhteşem düğünler yapıldı.

Aradan sekiz ay geçmeden Padişah Yusuf paşayı huzuruna çağırdı. Girit seferini bahane ederek bostancılara :

— Kaldırın! diye bağırdı.

Bostancılar, Yusuf paşayı dışarı çıkarıp boğdular. Ertesi gün Deli İbrahim Yusuf paşanın cesedini görmek istedi, getirdiler. Zavallı vezirin üzerine doğru eğildi. Sonra merhametle:

— Ne güzel, kırmızı elma gibi yanakları varmış. Yazık oldu ki kıydım ! dedi.

***

1627 de İstanbulda tütün yasağı, kahveye ve geceleri fenersiz sokağa çıkmağada teşmil edildi. Bir gece dördüncü Murad tebdil geziyordu. Hocapaşa civarında, Hocapaşa camii imamının fenersiz evine gitmekte olan genç oğluna ras geldi. Kaşlarını çatarak:

— Sen benim tenbihimi işitmedinmi? diye bağırdı. Sonra delikanlının

Hocapaşa camii imamının fenerie...

cevabını beklemeden kendisini hemen oracıkta boğdurdu.

***

1600 yılında Anadoluyu eşkıyalardan temizlemeğe memur edilen Kuyucu Murad paşa Halep civarında Oruç ovası denilen yerde Canbulat oğlu ile harbe tutuşmuş, esir ettiği 26 bin kişinin 26 cellâda boyunlarını vurdurmuş, 26 bin kesik baştan büyük bir ehram yaptırmıştır.

***

1632 de Sakaryada Ahmet isminde bir şeyh çıkıp :

— Ahırzamanda zuhur edecek Mehdî benim! diye iddia etti ve etrafına sekiz bin kadar serseri toplayıp ortalığı altüste başladı.

Dördüncü Murad, bu sahte peygamberi yakalatıp huzuruna getirtti :

— Baksana, sen Hazreti İsayım demiş imişsin, doğru mu? diye sordu.

Sakarya şeyhi :

— Haşa, ben ümmeti Muhammeddenim ve İsa Aleyhüsselâmı bekliyenlerdenim! dedi.

Şeyhi derhal işkenceye yatırdılar : Vücudunun muhtelif yerlerinden kemikleri çıkarıldı, parmakları mafsal mafsal kesildi. Fakat şeyh bir defa olsun : "Of!„ demedi. Hattâ bir aralık cellât Kara Aliye dönüp :

— Acele etme cellât ağa!.. bile dedi.

Bilâhare pis bir eşeğin sırtına bindirildi. Burnu, kulakları, elleri, ayakları kopartıldı. Öylece bir yere atıldı.

***

Başta Şeyhülislâm olmak üzere bütün ulema, paşalar, ağalar ve devlet erkânı bir salı sabahı saraya geldiler. Alelâcele karar verildi. Yeni hâl'edilen Deli İbrahim öldürülecek!.

Fetva yazıldı. Cellât Kara Ali ile yamağı bulundu. Hep birden Sultan İbrahimin mahbusuna geldiler. Deli Padişah içeriden:

Emir Celebi isminde bir başhekimi ve muhasibi vardı.

— Bu zalimler beni göz göre göre katlediyorlar, amaaaaan! diye haykırıyordu.

Bu canhıraş çığlıklar ulema ve vüzerayı müteessir etmiyordu. Fakat cellât Kara Alinin içi sızlayordu. Bu yüzden kalabalık arasından sıyrıldı, kaçtı. Bu sırada sadrazam sofu Mehmet paşa Kara Aliyi aradı, bulamadı.

— Bire hani o mel'un! diye yerinden fırladı. Kara Aliyi buldurdu.

Şimdiye kadar binlerce kelle uçurmuş olan cellât ağlıyor, yalvarıyor, tir tir titriyordu:

— Devletlim, beni öldür! korkudan elim ayağım tutmaz! diyordu.

Sofu Mehmet paşa, elindeki sopayı Kara Alinin sırtına yapıştırıyor, kapıağası hadım Abdurrahmanın yardımile çellâdı tekme, yumruk sürükleyordu. Kara Ali mahbesden içeriye ağlaya ağlaya girdi. Ve yamağı hammal Ali ile Padişahın işini tamamladılar!

Halkevinde: Müstakil Ressamlar Resim Sergisi

Öğretmenler için Halkevi tarafından açılan Resim - İş kursu

BALIKESİR HALKEVİNDE BİR SAAT

◆

Balıkesir istasyonunda trenden ininiz. Bütün şehri saran bir müzik, dikkatinizi çeken ilk varlık eseri olacak. Otelinize veya evinize yerleştiyseniz gelin bu müzik kaynağını birlikte gezelim. Üç hoparlörü şehrin muhtelif yerlerine koyarak plâk ve bando ile halkın müzik ihtiyacını önlemek istiyen bir müessese olmak mühim bir hadise değil; mühim olan: bir şehrin tahmin ve tasavvur edilen her ihtiyacına koşmak gayesile çırpınan ve muvaffak olan bir kültür kaynağı olmaktır.

İşte bu bakımdandır ki, Parti Genel sekreterliğinin «bütün Halkevlerine örnek olacak bir vaziyete giren» dediği Balıkesir Halkevini gezmenizi ve tanımanızı istiyorum.

Evin başkanı bay Feyzi Sözeneri görerek bu büyük faaliyet hakkında izahat almak istesem, bana:

«— Bayım! yaptıklarımız ve yapmakta olduklarımız meydanda; görerek tesbit ederseniz herhalde daha esaslı olur. İlk hamlede söyliyeceğim rakamlara belki inanmıyacaksınız!» diyeceğinden eminim.

Balıkesir Halkevinin iki hususiyeti var: Az lâf, fakat çok iş. Bu propağanda asrında belki de bu hareket onun kusuru sayılacak. Ne de olsa hoşa gidecek bir kusur.

Burada faaliyetlerin şubesi yoktur. Her faaliyet ve her iş Halkevinindir. Şu veya bu şubenin değil. Faaliyetler cüz değil kül malıdır. Bu kül Halkevidir.

*
* *

İstasyondan çıkınca 4 bina gözünüze çarpacak. Sağda Süel mahfel, solda Şehir klübü, yanında Halkevi onun da yanında Valikonağı; ve her birininönünde bahçeleri. Biz Halkevi parkına giriyoruz. Gördüğünüz kalabalık bu güne mahsus değil. Bu gün alelâde bir gündür. Gezimiz bir pazara tesadüf etmeli idi de, siz buradaki kalabalığı görmeliydiniz. Binanın güzel bir görünüşü var, içi de, öyle değil mi? Bu kalabalık için, de yukardaki söylediğimizin aynini söyliyeceğiz: «Hepsi de, görüyorsunuz, ga-zete okuyor, yahut satranç oynu-

Kütüphane de her zaman böyle [...]tır. Evet doğru, okuma salonu küç[...] bu kalabalık herhalde birgün b[...] büyütecektir. Burada ihtiyac uzv[...]

Halkevinin köy eğlencelerinden biri.

◆

Halkevinin köy okuma odası önünde.

◆

Halkevinde bir halk dersane[...]

Resim - İş kursu

de, görüyorsunuz
ahut satranç oynu
her zaman böyle
okuma salonu küç
erhalde birgün b
urada ihtiyac uzu

...nin köy eğlence-
...rinden biri.

◆

...vinin köy okuma
...dası önünde.

◆

...de bir halk dersanesi

Yoksulları Gözetme Birliğinin Halı tezgâhlarında çalışanlar

...ak tabiî. Kalabalığı rakama bağlıyalım; ...eden söyliyeyim bu rakamlar asgarîdir. ... asgarî denen, fakat azamiden üstün ...ünen rakamlar şüphe kurdunu içinize ...rse, buyurun sabahtan akşama kadar ...ıda duralım ve sayalım. Halkevi de ... istatistiğimizden faide görmüş olur.

Kütüphaneden günde en az 150, gaze...rden günde 500 vatandaş faide görür. ...r ne iş olursa olsun Halkevine hergün ...p çıkanların yekûnu asgarî 1000, azamî ...00 dir.

Bir müsamere gecesine rastlasaydık ta ...rseydiniz kalabalığı!.. Son altı ay içinde: ...ssei şayia, Taş parçası, Yaşayan ölü, Ana, ... azizlik piyesleri başlıca oynanan eserlerdir. Bu oda: Dil -Tarih şübesinindir. Kaynak mecmuası bütün mecmualar içinde değerlilerdendir. Dil - Tarih kolu, araştırmalarıile Kurultayda taktir görmüştür. Halkevi, neşriyat işinde de faideli olmaktadır. Son çıkaneserlerden: (Balıkesirde 17 ve 18 inci asırlarda şehir hayatı, Balıkesir coğrafyası, Atalar sözü) eserleri vardır.

Merdivenlerden çıkıyoruz. Bu gördüğünüz salon konfrans, sinema, konser,

Y. G. Birliğinin çalıştırdığı kadınların ortaya getirdiği eserler.

çay, müsamere, sergi, balo, düğün, nişan salonudur. Bu salon dile gelse de size anlatsa.. ona nasib olan kalabalık hiç bir salona nasip olmamış gibi birşeydir. Burada yalnız son altı ay içinde 43 konfrans verilmiştir ki, bu konfransların bir çoğu da peyderpey broşür halinde neşredimektedir.

◆

Yazan :

BEKİR ALTAN

◆

Sinema kışın salonda, yazın bahçede durmadan çalışır. Duvarlarda, şu müze dolaplarının üstünde gördüğünüz klüp bayrakları, kupalar size bir fikir vermedise, tercümanlık yapayım: Spor kolu bisiklet, kır koşu, atletizm, futbol, voleybol müsabakaları tertip ve sporu inkişaf ettirmede mühüm rol

Halkevi sayyar Sineması Ev binası önünde

◆

Halkevi temsillerinden : Özyurd, Yurdum için piyeslerinden sahneler ile, oyuncular Halkevi Başkanı Feyzi Sözenerle bir arada

◆

oynar. Bu 6 ay içinde 200 e yakın madalye ve 15 i mütecaviz kupa verilmiştir. Balıkesirde bir tenis kordu vardır. O da Halkevinindir.

Resim sergisi, yaz kış okuma, lisan, resim, elişi, nakış, dikiş, biçki kursları Halkevinin daimî ve ahenkli çalışmalarındandır. Bu isimleri sayılı kurs ve sergilerin hepsi bu sene de yapılmış ve çok istifadeli olmuş ve olmaktadır. Halkevinin caz ve bando takımı da şehirde mühüm bir boşluğu doldurmaktadır.

Kısa gezimizi şu satırla bitirelim :

Halkevine bağlı: «Yoksulları Gözetme birliği» işsizler için açtığı iş yurdu ve fakir talebeler için 50 kişilik talebe pansiyonu ile de, bütün Halkevlerine cidden örnek teşkil edecek bir varlık göstermektedir.

Hep birden ve hep beraber çalışan Balıkesir Halkevi idare heyetlerile, başkanı Feyzi Sözeneri takdir etmek bir borçtur.

KALP ACILARI

★★

Uyandığı zaman vakit epeyce geçti. Bahar güneşinin pencereden giren neş'eli ışıklarına rağmen Pierre Leroyun yüzü hiç gülmüyordu. Biraz gerindikten sonra zili çalmak için elini uzattı, fakat sonra bundan vazgeçti... canı hiç birşey istemediğinden kimseyi görmek te istemiyordu. bilhassa bu gün. Can sıkıntısını ifade eden birşeyler mırıldandı. Halâ alçı içinde mahbus duran bacağı sızlıyordu... üzerinde bir ağırlık ve yüreğinde sonsuz bir üzüntü hissediyordu.

Gûya Paskalya zamanı idi! Şimdi hastabakıcı kahvealtısını getirecek ve ona: "Bir paskalya günü için ne güzel hava!„ diyecekti... Birdenbire yüksek sesle:

— Manasız hayat!... demekten kendini alamadı.

Tabiî dışarıda neşeli bir kalabalık gidip geliyordu. Her yerde hediyelik çiçek demetlerini götüren adamlara ve mes'ut insanlara raslanıyordu. Hele şu çan sesleri nasıl bir sevinç saçıyorlardı! Kırlarda yapılan gezintiler, aile toplantıları, dostlarla birlik te yemek yemeler.. Yeni ışığın saadeti, ilk çiçekler... Bütün bunlar ondan nekadar uzaktı! Bununla beraber o, şehir halkı arasında en ziyade acınacak adam değildi. Vakıa vahşi bir kaza onu hareketsizliğe mahkûm etmişti. Fakat pek yakında tekrar iyileşecekti. Kırık bir bacağın ne ehemmiyeti vardı? Birkaç haftalık bir istirahattan sonra geçip gidecekti. Az bir zaman sonra temiz serbest ve faal hayatına tekrar kavuşacaktı. Arkadaşlarının muvaffakiyetini haber almıştı, ve az bir müddet sonra takımda onların arasındaki yerini tekrar alabileceğinden emindi... Fakat her şeye rağmen bir futbol yıldızı için böyle atalete mahkûm olmak üzüntülü bir şeydi. Ancak sıkı ve muntazam bir antrenmanla elde edebildiği formunu, acaba bir daha bulabilecek mi idi?

Pierre Leroy düşüncelerinin bu noktasına geldiği sırada zile bastı. Tahmin ettiği gibi hastabakıcı elinde şokola fincanı, dudaklarında da lüzumsuz sözler olduğu halde içeri girdi. Onu dinledi, teşekkür etti ve sonra, pek fazla bir iştihası olmamakla beraber kahvealtı etti. Miss Nelly tuvalet için tekrar geldi. Nihayet tepsiyi alıp onun yerine gazeteleri ve birkaç ehemmiyetsiz mektubu bırakarak çıkıp gitti. Pierre mektupları okudu, yırtıp attı ve bunun üzerine üzüntüsü avdet etti.

Onun hakikî dostları var mı idi? Evet, birkaç tane. Bunlar bir gün evvel onu görmeğe gelmişlerdi. Yatağının etrafında şampanyalar içilmiş, ateşli sözler söylenmişti, samimî eller sıkmıştı... Fakat hepsi bundan ibaretti.. şimdi bu dostları aslan gibi geziyorlar, eğlencelerine koşuyorlardı. Şüphesiz ki insan egoyist olmamalıdır.. fakat onun başı ucunda şimdi, çiçekli baharın bu ilk saatlerinde hiç kimse yoktu.. Bu kuvvetli adam, bu spor şampiyonu ve atlet içinde ağlamak için müthiş bir arzu hissediyordu.

Peki ama ne için?

Onun için mi?

Tam onu düşünüyordu! Artık bir bu eksikti sanki! Boşanalı bir seneden fazla olmuştu! Böyle birşey düşünmek budalalıktı. Katılır gibi gülmeğe çalıştı. Herhalde bu dereceye kadar ince hisli değildi! Ciddî ve samimî bir tecrübeden sonra anlaşmağa muvaffak olamadıkları için çok iyi edip te ayrılmışlardı. Sabık karısı kitaplarına düşkün, sıkılgan tavırlı, ağır ağır konuşan tokrat bir mütefennin gibi düş... kadındı! Halbuki kendisi har... faaliyeti seven, neşeli, canlı ... lardan hiç hoşlanmıyan bir ... Hayır, hayır.. pek âlâ olmuştu. ... yaşayamazdı, çünkü onun yalnız ... ihtirası vardı: mücadele. İster ... olsun, ister eskrim olsun, is... boks veyahut futbol olsun, insa... ancak bunlar ferahlık verir!

Fakat bu bayram sabahında ... sini o kadar yalnız ve o kadar ... buluyordu ki, şimdiye kadar ... madığı birşey yaptı: hastabakıc... kın bir yere koymuş olduğu ... üstünde duran bir kitabı tesad... ne aldı: bu, bir şiir kitabı idi.

— Tam da üzerine düştü... mırıldandı. Bir roman, sergüze... haydutlara ait bir hikâye olsa... neyse... icabında bu gibi şeyl... dereceye kadar vakit geçirileb... kat şiir kitabı?!...

O kadar halsizdi ki başka ... bile aramadan bunun yaprakla... virmeğe başladı. Bu kitabın adı ... Müellifi kimdi? O bunlara ehe... bile vermiyordu. Rasgele bi... okudu:

Kapıların ...
tatlı ved...
Geçenler ...
dudak dud...
Fakat sonra ...
saati geli...
Gidenin ay...
ruzgârlarda ...

Baş par... sert bir har... sahifeyi çe... tekrar oku...

Biribirlerile...
rık veda e...
Sonra dönüp ...
bakmadan ...

Bir küf... rarak kitab... bıraktı. S... gözyaşı, f... sefer hakikî bir gözyaşı yanağı... rine doğru aktı.

— Ah benim canım, demek ... sevdiğim hakikatmşı! Veda et... vet biz de vedalaşmıştık. Bunu ... miz de istemiştik, biliyorum...

... güzel yüzünü delikanlının yüzüne yaklaştırdı.

◆

Yazan:

MİCHEL EP...

Türkçeye çeviren

M. R. BİLG...

ALİ EKREM BOLAYIRI DA KAYBETTİK!.

ìeçen Ağustosun son günlerinde, ık vatansever Namık Kemalin oğdib Ali Ekrem Bolayırı kaybettik. n müddettir hasta olan sayın üstat, yet her fani gibi, hayata gözlerini amıştır.

Ali Ekrem, ışığı hâlâ sönmiyen bir ızdan kopmuş bir şuleydi, Namık nalden bir parçaydı. O şule uzun ır aslına benzemek için yandı, caıdı.. ve kendini tanıyanlarda bazan ük ümitler uyandırdı.

Fakat, Namık Kemali yenemiyen ay istibdadı, bazan zehiri yaldıza ırak sunmak, bazan da keskin dişni göstermek suretiyle Ali Ekremi ndan derece derece uzaklaştırdı, ıyamıyan bir ateş haline koydu. ı, mabeyin kâtipliği ile susturdu.

Ali Ekrem Bolayırın, memuriyet handa babasından üstün, edebiyat yoda ise Namık Kemalden çok geri ması, işte bu sebebdendir.

O, duyduğunu haykıramadı, dilediı terennüm edemedi. Hele babasının rinde dolaştığı dikenli yolda hiç üyemedi!.. İlhamını başka mevzular aradı; ve kanadını kullanamıyan şair durumunda kaldı.

Bununla beraber itiraf etmeliyiz ki o, daima bir kıymetti. Zeminle zamanı düşünmiyerek kalemini hissine tercüman ettiği anlarda zarif bir şairdi. Suya sabuna dokunmamak imkânını bulup da eşyayı, eşbahı tasvire kalkıştığı demlerde kalemini fırça gibi kullanabilirdi. (Zılâli İlham) da bu hakikati teyid eden çok nefis parçalar vardır. Ondan dolayı kendisinin ölümünü kaydederken kıymetli bir şairin, kuvvetli bir nâsirin, değerli bir edebiyat müte-

hassısının aramızdan eksildiğini düşünerek elemleniyoruz.

* * *

Ali Ekrem 1867 de doğdu, hususî hocalardan mükemmel bir tahsil gördü, arabca, farsça ve fransızca öğrendi, genç yaşında şiirle iştigale başladı. Şöhreti: A. Nadir imzasıyle Servetifünunda eser neşretmeğe giriştiği günden başlar, ve ismi Servetifünun üstadları arasında görünür.

O, Tevfik Fikret gibi edebiyatta bariz bir yenilik belirten san'atkârlardan değildi. Babasının mektebine Fikretin mektebinden daha yakındı; fakat garb edebiyat tekniğini geniş mikyasta kabul etmekte de tereddüt göstermiyordu. Bu dilekler ile, babasının edebî izinde yürümek hevesidir ki, onun eserlerinde garib bir ikilik görünmesine sebeb olmuştur.

O, Galatasarayda.. Darülfünunda.. Maltepe Süel Lisesinde, hep gençliğin edebî zevklerini olgunlaştırmıya çalıştı. Büyük bir bahtsızlıkla son zamanlarda unutulmuş olmasına rağmen o, ömrünün sonuna kadar memleketin gençliğine edebiyat okutmak yolundaki bu meşkûr ve vatansever işine devam etti.. ve adeta siperinde kutsal vazife başında ölen bir asker gibi öldü.

Babası öldüğü zaman Ali Ekrem, yazdığı uzun bir mersiye ile bu büyük kaya bağlamıştı. Şimdi biz de, o mersiyeden aldığımız şu satırla zavallı Ali Balayıra Ekrem'e ağlıyalım:

«Aferin! etmedi gerdunu deniye minnet;
«Terki can etti, fakat hakta sebat etti
Kemal !»
«Ağlasın haşere kadar didei naşadı vatan;
«Ağlasın ehli vatan, çünkü vefat etti
Kemal !»

---

gün için vedalaşmak olur ama, ebeolarak ayrılmak!.. Bu kazanın kalni de zedeleyeceğini bilmiyordum.

Şimdi çocuk gibi hıçkırarak ağlıyor. Aynı zamanda hayret te ediyordu. ısıl? Aşkı hâlâ devam mı ediyordu?. nin acı acı yandığını hissediyordu...

Birdenbire apartmanın kapısı çalındı.

— İşte şimdi bir de bu eksikti. Bir kadaşım, benim ağlamış olduğumu göcek!

Hastabakıcı içeriye girerek bir kart vizit uzattı:

— Bayan... bu bayan sizi görmek iyor...

Pierre Leroy, kendisine bir şaka yaldığını zannederek şaşırıp kalmıştı. ihayet, geçirmekte olduğu keder buhnının tesiri altında dedi ki:

— Peki, o halde böyle bir telgraf reği gibi ne duruyorsunuz? Onu içeye alınız!

— Siz zannediyorsunuz ki...

— Ne zannedersem edeyim. Onu erhal içeriye alınız.

* * *

Madeleine içeriye girdi. Pierre ona ir defa fakat uzun uzun baktı. Hiç eğişmemişti. Kestane renginde, elâ gözlerine çok iyi uyan güzel bir elbise giymişti. Açık havadan yüzü penbeleşmişti. Elinde bir leylâk demeti vardı...

— Beni mazur görünüz... diyiverdi. Nasıl bir düşünceye kapıldığımı bilmiyorum... Belki de kâfi derecede düşünmedim. Fakat sizin hasta olduğunuzu işittim, ve belki de tamamile yalnız olduğunuzu düşünerek, bir dost, bir arkadaş gibi hatırınızı sormağa geldim!

Bu halile nekadar da güzeldi!

Hemen cevap vermedi, fakat onun uzattığı eldivenli eli sıktı. Çiçek demetini yatağın üzerine bırakmıştı, bundan o kadar taze ve o kadar keskin bir koku intişar ediyordu ki, Pierre'in yüzü kızardı.

Ancak bu sırada:

— Teşekkür ederim, teşekkür ederim, çok naziksiniz!.. diyebildi.

Genç kadın etrafa acele bir göz gezdirerek sordu:

— Şimdi daha iyisiniz ya?

Mümkün olduğu kadar suya sabuna dokunmıyan bir mükâleme mevzuu arıyordu. Yatağın üstünde açık duran kitabı gördü:

— Ooo... (Henri dö Régnier) nin (Alçıdan Madalyalar) ını mı okuyorsunuz?

Eldivenini çıkararak kitabı eline aldı. Gizli bir hissin tesiri altında olarak Pierre'in okumuş olduğu son mısraı okudu:

Sonra dönüp arkalarına bakmadan gidenler..

Fakat o da devam edemiyerek:

— Bunlar pek hüzünlü şeyler! dedi. Size başka şey lâzım. İster misiniz ki size eğlenceli kitaplar göndereyim? Haydi artık, Allahaısmarladık; gene arkadaşça, öyle değil mi?

Genç kadın elini uzattı. Bu sırada delikanlı onun çehresinin de, şairin sihirli sözlerinin tesirile, altüst olduğunu gördü. Elini tuttu, avuçlarının arasına aldı, ve bu çıplak eli sıkarak onun yüzüne baktı...

Kızarmıştı...

Başını çevirdi, kitabı tekrar eline aldı ve bu sefer şunları okumağa başladı:

Evine dönenin ayak sesleri duyuluyor;
İşte şimdi merdivenden yukarıya çıkıyor.
Sevgilisinin odasına doğru yaklaşınca,
Bakınız heyecandan nekadar sendeliyor!

O şimdi artık başka hiç birşey düşünmiyor,
Çünkü kalbi kopacakmış gibi hızlı çarpıyor.
Kapıyı açıp onun kollarına atılınca,
Sevincinden çocuk gibi ağlayor, hıçkırıyor!

Bunun üzerine ılık eli dudaklarına götüren Pierre Leroy şöyle bağırdı:

— Madeleine, sevgili Madeleine! Seni halâ seviyorum!

— Ben de öyle!

Bunu yavaş bir sesle söyliyen genç kadın, onu öperek barışmak üzere güzel yüzünü delikanlının yüzüne yaklaştırdı.

Küçük Hikâye:

BAĞ

Genç kız yüzünü ona çevirdi, beyaz kadar sarı saçlarını arkaya doğru atan bir hareketle :

— Niçin? diye sordu söylesenize niçin?

— Beni anlamıyorsun çocuğum.. Uzun uzun konuşmağa ne lüzum var.

Başka birşey sormadı. Başını yana çevirdi, geniş caddenin nihayetine doğru, çok siyah gözlerinin donuk nazarlarile daldı.

Öteki, konuşmağa hiç bir lüzum olmadığını iddia ettiği halde, kendisini haklı çıkarmak için kesik, kesik söyleniyordu:

— Biliyorsun Şükran.. çok bedbahtım... Dün eve gittiğim zaman herşeye karar vermiştim. Artık ona: «Hayatımdan çekil» diyecektim. Onun karşısına geçtim. Bu sözleri söylemek istedim; bütün enerjimi dudaklarımı açmak isteği üzerinde teksif ettim. Fakat mümkün olmadı. Mümkün olmadı.. yapamadım... bunu yapmak büyük bir vicdansızlık olacaktı. Çünkü o.. zavallı o.. hiç birşeyden şüphe etmiyordu. Tamamile müsterihti ve bana karşı emniyeti ve şefkati vardı.

Genç kız uzun kirpikleri ucunda pırıldayan gözyaşlarını muslin mendilile kuruladı.

— Kısaca onu seviyorum deyiverseniże, bu daha doğru olmaz mı?

— Şükran!...

— Öyle ya!.. Eğer onu sevmeseniz, üç senedenberi beni böyle oyalamağa, böyle bedbaht etmeğe cesaret edebilir miydiniz? Bütün bir istikbali, bütün bir hayatı ben sizin için feda ettim... Beni daima aldattınız.. halbuki ben size inandım.. o sizi benden fazla mı seviyor.

— Fakat Şükran!..

— Artık yetir!.. söyliyeceğiniz sözlerin hepsini ezbere biliyorum.

***

Şükran, üç senedenberi çılgın gibi sevdiği, kadındı; ve bu aşkına ayni hararetle mukabele eden Şükran, onu anlamıyordu. Anlayamıyordu. Anlamasına imkân yoktu.

— Eğer beni sevseydin?.. diyordu.

Ve onu sevmiş olsa herşeyi çiğneyeceğini, on altı senedenberi kurulmuş bir evi.. hayata eş ve arkadaş yapılmış bir kadını tereddüt etmeden bırakabileceğini zannediyordu. O genç ve hodbin bir çocuktu. Ve şüphesiz sevdasına mukabil bütün bunları istemeğe hakkı vardı. Hasan onu seviyordu. Hayatını onun hayatile birleştirmek isteyordu. Fakat buna rağmen bunu yapamıyordu. Bunu yapmasına imkân yoktu. Şükransa, halâ ötekini sevdiğini zannediyordu. Hayır halâ ötekini sevmiyordu.

Fakat Şükranın Hasanı anlaması için, Hasanın bütün hayatını, Hasan gibi bilmesi.. Hasanın hislerile, mantıkile muhakeme edebilmesi lâzımdı.

***

Emineye aşık olduğu zaman Hasan, yirmi beş yaşındaydı. Emine otuz beşinde bulunan bir kadındı.

Onu sevdiğini onu sevmekten bıkmıyacağını, yirmi beş yaşında hissedilen kör bir kanaatla Emineye vâdetmişti. Israrlarile, köpekce yalvarışlarile genç kadının bütün mümanaatını kırmıştı.

Emine, ilk izdivacında bedbaht olmuş bir kadındı. Fakat Hasana rastgeldiği zaman, kendine yeniden mes'ut bir hayat yapabilecek kadar genç ve güzeldi. İşte bu güzel, bu nefis kadın en son güzellik senelerini ona vermişti, hayatını ona bağlamıştı. Onun karısı olmuştu.. onu mes'ut etmişti. Onun hayatının bütün kederlerini bütün iziyetlerini şikâyet etmeden paylaşmıştı.

Hasan başlangıçta bir aşık, sora da müşfik bir koca olmuştu. On altı senelik bir izdivaçta birbirlerinden bir parça bile kırılmamışlardı. Emine, o, meşhur bir avukat olup kendisine iyi bir hayat verinciye kadar, her sıkıntıya tahammül etmişti.

Ve şimdi hayatta muvaffak olduktan sonra, tam Emineye rahat bir hayat verebileceği zaman ona: «Git! sen artık elli yaşına geldin, artık seni sevmiyorum. Kırk bir yaşındayım, henüz gencim, genç ve körpe bir kız seviyorum» diyebilir miydi?.

Şükran ondan bunu istememeliydi. Hasan, Eminenin en son güzellik ... almışdı. Şimdi onun çehresi elli ya... lamıyordu. Bu kadını nasıl ortada b...

Şükran ona, Şükran Emineye ... etmeliydi. Fakat o, merhamet tan...

«Eğer beni sevseydiniz.. eğer ... meseydiniz ?!» diyor duruyordu.

Hasan Şükranı, tam ve olgun ... bin bütün şuurile, bütün şevki, b... veti ve bütün zafile seviyordu.

Fakat Şükran gözyaşından ... gözlerini ona çeviriyordu:

— Ya o.. ya ben diyorum H...

— Ah mümkün değil çocuğum ... acı, benden bunu isteme; beni d...

— Ya o.. ya ben demiştim ... -hıçkırıyordu- tercihinizi yaptınız, ... ısmarladık..

— Gitme Şükran

— Hayır gideceğim.. gideceğim ... daha gelmiyeceğim.. Allaha ısmar...

Hasan, Şükranın kendine uza... tutuyordu. Hasan, Şükranı kaybetm... miyordu.. Hasan, Şükranın buz gi... elini öpüyordu.

— Güle, güle biriciğim.. ben... tım güle....

Genç kız elini onun avucunda... Her şey bitti mi?.. İnanmıyor... yordu. Fakat geriye döndü.. bir ... attı.. arkasından gelecek zannediyor... fakat kimse gelmedi arkasından... onu, deli gibi sevdiği Şükranını, ... devam etsin bıraktı.

***

Kalabalık ve büyük şehrin g... bu sokaklara kadar aksediyordu. ... yanan sokak fenerlerinin etrafında ... kar taneleri uçuşuyordu. Akşam ... dönen yorgun insanların, çamurlu ... rini sürükliye sürükliye gidişlerinde ... mi ve hazin bir hal vardı.

Genç kız, kahve rengi kürkü... mıştı. Hıçkıra hıçkıra, kenardaki ot... yaklaştı.

Hasanın kocaman gövdesi, üzü... taşımaktan yorgun gibi, biraz k... mıştı.. olduğu yerde duruyordu ... ranın arkasından bakıyordu.

Şükran otomobile atlayınca g... bir müddet kapadı; gözlerini açtığı ... otomobil çoktan uzaklaşmıştı.

◆

Yazan :

SUAD DERV...

◆

ISIR YILDIZI:

TAHİYE

Yazan: NİYAZİ ACUN

Foto: Rekor

Geniş hülyaların hakikat olduğu bu şirin İstanbula, çocukluğumdan beri nek istiyordum. İşte.. nihayet geldim. bir yabancılık havası içinde kalmadım. Boğazın bu lâyemut güzelliği karşısın- insan gayri ihtiyarî kendinden geçiyor. Bakınız: Şu manzarayı hangi ressam edebilir ?!..»

Bu sözleri bana söyliyen, Mısırın se- li ve genç filim artisti Tahiye idi..

Kendisile geceleri hıncahınç dolan gündüzleri içinde garsonlardan başka se bulunmıyan Harbiyedeki Belvü bah- inde, karşılıklı konuşuyoruz.

Onun kadın ellerile işaret ettiği tarafa dım.

Boğazın mavi sularında beyaz köpük- e ilerleyen bir gaz vapuru.. ve uzağın- da Şirketi Hayriye vapurları.

Sahillere doğru yayılan köpüklü dal- ar, güneşin altında bazan altın renklere ünüyor.

— Evet, dedim. Boğazlarımıza diyecek tur.

İnci dişlerini gösteren tatlı bir gülüşle:

— İnanır mısınız.. İstanbul o kadar ho- na gitti ki, buradan ayrılmak âdeta bir an acısı olacak bana.

Benim dedelerim İstanbulludur. Babam radan iş dolayisile Mısıra gitmiş, işte suretle bende Mısırda Kitkat şehrinde 17 senesin de dünyaya geldim.

Onun, İstanbulu neden bu kadar çok di sevdiğini anlamıştım. Ilık ılık esen if rüzgâr, siyah kıvırcık saçlarını dal- andırıyor. Siyah üzüme benzeyen göz- i gülümseyerek :

— Biz Mısırlılar, İstanbulu çok severiz. İstanbul bizim âdeta bir sayfiye şehi- iz gibidir.

İstanbulu görmemiş seyyah bir Mısırlıya, seyyah diyemeyiz.

Derken yanımıza garson geldi. Elinde- bir buket çiçeği verdi.

Çiçekleri alan artist birdenbire sevindi. çekleri koklamağa başladı.

Sevinçle parlıyan gözlerine baktım.. çiçeklerin sevdiği bir kimse tarafından ldiğine hükmetmiştim; fakat o, benim yanlış hükmümü derhal tashih etti:

— Dünyada en çok sevdiğim şeyler- n biri de çiçektir. İstanbulda ne güzel ne hoş kokulu çiçekler yetiştiriliyor.

Kırmızı karanfilleri göstererek:

— Şu karanfiller koklanmaz mı? dedi.

***

Bir plâj müdaviminin regini andıran merliğine yakışan sade ve şık elbisesini, ğenip beğenmediğimi sordu.

— Çok güzel, dedim.

— Acaba onu....

— Evet ?

— Hayır, hayır. Bu beğendiğiniz elbiseyi İstanbulda diktirdim. İstanbulda şık gezmek isteyen bir kadın için Avrupa dan öteberi getirmeye hiç lüzum yok.

Türk bayanları ne güzel elbiseler dikiyorlar. İstanbulda bulunduğum müddetçe bir kaç elbise daha yaptıracağım.

Susmuştuk. Kısa ve derin bir süküttan sonra, masanın üzerinde duran «Yarım Ay» mecmuasını aldı. Sahifeleri dikkatle bakıyordu. Birden bana döndü ve :

— Mecmuadaki kadın isimleri doğru mudur; yoksa bir erkek muharririn namı müstearı mıdır ?

— Hepsi kadın muharrirlerimizin imzasıdır.

— Mısırda hep işidiyoruz. Türk kadınları inkilâptan sonra, her sahada muvaffakiyetle çalışıyor. Darısı bizim Mısır kadınlarımıza Bilmezsiniz. Mısırda bir kadının çalışmasını uygun bulmazlar. Halbuki, bu hiç doğru değil.

Bundan üç sene evvel Portsait Amerikan mektebinden mezun oldum. Babam öldü. Ailemizin biricik maddî gelir menbaı babamdı. Akrabaların yardımına muhtaç olmamak için, benim çalışmam daha münasip idi. Küçüklüğümden beri dansı severdim. Mektepte boş vakitlerimde dans ile meşgul olurdum.

Badya şehrinde idik, bir gece tiyatroya gitmiştik. O gece hemen kararımı verdim: Artist olacağım.

Badya tiyatrosu direktörlüğüne müracaat ettim, bana:

— Ne biliyorsun? dediler.

— Dans, dedim.

Kısa bir süküttan sonra, masanın üzerinde duran (Yarım Ay) mecmuasını aldı.

Prova yaptım. Beğendiler. Üç senelik artistim. Benim artist olacağımı haber alan akrabalarım, beni zengin bir Mısırlı ile nişanladılar.. nişanladılar ama, iş işten çoktan geçmişti. Bende artist olmak için büyük bir heves uyandı, aşkım, sevgim san'at oldu, nişanlımdan ayrıldım.

— Mısırda artistler iyi para kazanırlar-mı ?

— İyi artist, büyük sahnelerde oynayarak çok para kazanır.

— Mısırlılar temaşanın hangi kısmını daha çok seviyorlar?

— Mısırlılar, ciddî tiyatro eserlerini pek o kadar sevmezler.. hafif operetler, revüler ve danslardan çok hoşlanırlar.

— En ziyade sahnede mi yoksa filimde mi çalıştınız?

— Şüphesiz ki en ziyade sahnede calıştım.

Mısırda büyük sermayeli filim kumpanyaları yoktur; bu sebeple o kumpanyalarda devamlı çalışılmaz. Filim çevirdikleri vakit çalıştım.

— Ne kadar filim çevirdiniz?

— Üç senelik artistlik hayatımda altı filim çevirdim: Doktor Ferhat, Sahra, Helmi, Şaban, Revü, Viydat. Viydat şarkılıdır.

— Avrupa sahnelerinde çalıştınız mı?

— Londrada büyük revülerde, birçok oryantal danslar yaptım. Bu senede Parisin Tabarin, Londranın Savoy büyük sahnelerinde oynamak üzere yeni iki teklif aldım. Hangisi mukabil tekliflerimi kabul ederse orada oynayacağım.

Etrafın sessizliğini ihlâl etmemek için susmuştu. Melânkolik bakışlı siyah gözleri, Marmaranın güneşten pırıl pırıl pırıldayan engin sularına daldı. Çok derin düşüncelerin ağır uykusundan uyanır gibi yavaş yavaş gözlerine neş'eler dolarak:

— İstanbulda her şey var. Yalnız bir şey noksan. Acaba nedendir? Bu muazzam tabiî dekor içinde ne filimler çevrilmez. Mısırdaki filim şirketleri sulak ve yeşil bir dekoru bulmak için Nil nehirini baştan aşağı gezerler; ve buldukları mahalde de ayrıca sun'i dekor yapmak suretile tabiî dekorlarını tamamlarlar; halbuki İstanbulda her yer cennet...

Sorduğu bu suallere makul cevaplar vermek elimde değildi. Kendimi onun suallerinden kurtarmak için ben sordum:

— Filim artistliği ile sahne artistliği arasında ne gibi farklar vardır?

— Her ikisinin de kendine göre zorlukları vardır. Sahnede seyircilerle karşı karşıya bulunursunuz, ufak bir falsonuzdan hasıl olacak tehlikeyi düşününüz?.. Sinemada da binlerce voltluk elektrik ziyası içinde çalışmak işkencesi vardır.

— Sinemada aşk sahnelerini çevirirken heyecan duyar mısınız?

— Şüphesiz... Ben yalnız aşk sahnelerinde değil, bütün rollerimde heyecan duyarım.

— En ziyade trajedi mi yoksa komik rolleri mi seviyorsunuz?

— Komedileri tercih ederim. Dansa çok merakım var.

Bahçenin alafıranga kısmından gelen bir Karyoka sesi, karşımdaki esmer Mısırlı artisti derhal harekete getirdi; ve ona en son olarak sorduğum aşk hakkındaki fikirlerini, beraberce dansederken :

— Benim yegâne aşkım san'at ve danstır, dedi ve uçar gibi dönmeye başladı.

Istıranca Eteklerinde

Yazan: *Mükerrem Kâmil Su*

Dudaklarında, bayıltan kokusunu henüz içinde saklıyan sırlı ve kızıl renkli bir çiçeğin, kıvraklığı vardı.

Serpilmek için daha gelecek yılların rengine, kokusuna muhtaç olan vücudu bir akarsu inceliği ile süzülüyor; yürürken uçacakmış.. kucaklarken bir köpük gibi dağılıp sönüverecekmiş hissini veriyordu.

O zaman Nesrin, bu dünyanın insanlarından pek ayrı, pek ince bir güzellikle ayrılan genç kıza bakarken, onu yudum yudum içilecek başdöndürücü bir içkiden ziyade birkaç satır şiire benzetti..

Öyle bir şiir ki.. mânasını, özünü ve yarattığı heyecanı anlamak için.. histen, hayalden yuğurulmuş bir yürek taşımalı..

O zaman Nesrin, yine çocukluğunda düşündüğü gibi düşünmüş ve gülümsiyerek içinden:

«Tanrı Berrini yaratınca demişti.. dizleri dibinde uyuyup uyanan genç kız.. o, gözlerinin rengi seçilmiyen, saçlarının kızıl alevine dokunulmıyan ilâhî kız... kıskandı. Ve bir bakışı ile onu bu topraklara yolladı..»

Nesrin o günkü çocuk düşünüşüne gülmekten kendini alamadı.

Şimdi kafasında düğün alayının gürültüsü.. bando ile karışarak pek tuhaf sesler çıkaran yerli çalgının çeşit çeşit zeybek havaları uğuldayordu.

Bekâr zabitler atlara binmişler; alayın önünde pırıl pırıl yanan üniformaları ile genç kızların gözlerini kamaştırmağa çalışıyorlar... Efeler, harman dansını büyük bir coşkunlukla oynuyorlardı.

Memleketi baştanbaşa geçtikten, ve oranın bir göreneğini yerine getirmek için kavak dibini dolaştıktan sonra, gelin yeni yuvasının eşiğinden atladı.

Duvağını indirmeği unutmuşlardı.

«Mes'ut olunuz» dileği ile.. titreyen kolunu, şimdiye kadar bir kerecik bile yüzünü görmediği bir yabancının koluna geçirdiler.

Coşkun bir alkış sesi.. kayadan kaya-

№: 3

ya çarpa çarpa dökülen sular gibi dinmek bilmiyor; «duvak unutulmuş!» sesleri kahkahalara karışıyordu.

Genç Mülâzım, gülümseyerek yanında bir taze çiçek demetini andıran küçük geline baktı. Onun da açık kestane kabuğu renkli gözleri, o çok temiz, daha çoçuk ve leke düşmemiş bakışları ile gözlerine dikilmişti.

Cevad, titreyen ellerini, köpük yığını gibi kabara kabara genç kızı kucaklayan tül duvağa dokundurdu.

Gülüşdüler...

İşte Berrinle Cevadın anlaşması... Ürkekliği çabucak kaybolan çok tatlı bir bakış ve tutulamıyan bir gülüş ışığı ile başladı.

Esmer mülâzım bir türlü gelin odasından çıkmıyor; bekâr arkadaşları atların başlarını havalandırarak bahçeye dalmak istiyorlardı.

Nihayet birkaç genç kadın içeri girdiler ve kahkalar, şakalar, nükteler, alkışlar arasında Cevadı uğurladılar.

Nesrin, bir ânda odayı dolduran kalabalığın arasından sıyrılarak kardeşinin yanına sokuldu. Onun iki kelebek kanadı gibi ince, yumuşak ellerini elleri içine alarak gözlerinin içine baktı.

— Memnun musun Berrin?»

— Sen üzülme. Herhalde çıkulata zabiti bırakıp kaçacak değilim!.

Gülüştüler. Akşam karanlığı basıncaya kadar ev; yerli, yabancı bir sürü halkla doldu, boşandı. Düğünün en heyecanlı tarafı gece ellerinde meş'aleler taşıyan alayın sesi ve görünüşü idi.

Berrini birkaç lâmbanın.. ve gümüş şamdanlarda titreye titreye boy veren mum ışıklarının aydınlattığı kırmızılı gelin odasında bıraktılar. Yaşlı bir kadın kulağına:

— Şimdi damat bey burada namaz kılacak. Âdet böyledir. Sen de dua et

Bu dakikada ne dilersen, olur!

Genç kız bu geceyi yıllardan so gün ablasına anlatmış:

"Ne dersin.. dua etmeği falan memiştim. Yalnız bu yabancı adam incitmemesini istedim galiba!,, diye semişti.

Günlerce memleketin biricik k konusu olan bu muhteşem düğün rası eskimeden, yıpranıp solmadan lemedikleri bir haber dalga dalga ketin ruhunu sardı:

«Beşinci bölük Diyarıbekire kal

Bunu bir akşam gezintisinden ten sonra onlar da duydular.

Mülâzım Cevadın bölüğü Diy gidiyor.

Nesrin, ayrılık gününün kırık h ile tekrar olduğu yerde sinerken venleri çıkan ayak sesleri ile silk

Evdekileri uyandırmamak için yavaş yürüyen Nahit; gece lâmbasın mesine dokununca şaşırdı kaldı.

— Sen uyumadın mı halâ sevg

Ve birân, gözleri çok sevdiği yüzünde dolaştı. Onun baktıkça ba ren bakışlarına dalarak kollarını

— Gel.. varlığımı avuçlarında sevgilim.. Gel..

Şampanya renkli ipeğin, bu gün, ince genç kadın vücudun nefis bir sarışı vardı ki...

Gece yarısına kadar vazife baş lan ve çok yorulduğunu hisseden dam, birânda canlanan kollarını karısını göğsüne çekti.

Nesrinin gözlerinde yağmuru bir gecenin temiz pırıltıları vard onun firketelerini çıkararak saçları mıştı. Bu ipek çileleri gibi biribi rılmış, dolanmış, bükülmüş siyah gası.. o hiç birşeyde bulunmıyan kokusu ile tekrar başını döndürdü

— Niçin uyumadın yavrum?

— Uzun bir yolculuk yaptı O kadar yorulmuşum ki...

Genç adam önce birşey anlamadı. Fakat ra.. benek benek kızaran bu güzel yüz- gözyaşlarının tunuk parıltısını görün- içini çekti:

— Niçin üzüyorsun kendini? Seni dün- ı görmiyecek ve her kuvveti ayak al- ı alacak kadar seviyorum. Sen benim şeyimsin Nesrin. Biricik kadınımsın.

Genç kadın saatler- beri gönlünü didik- en hatıraların örtü- ü çekerek yavaş ya- soyunmağa başladı.

* * *

Berrin eve döneli kaç gün olmuştu. vadın izni bitmek re olduğu için yol urlıklarına başlamış- dı. Nesrinle Nahit; üstü Berrinin yola masının doğru olma- ını, küçük çocukla ca Istıranca orman ını geçmenin korkulu ıcağını söyliyorlar; zbaşıyı fikrinden vaz- çirmeğe çalışıyor- dı.

İki gecedir akşam meklerinden sonra p bunu konuşuyorlar; err ni sıkıştırıyorlardı. esrin, camlara kanat rparak uzaklaşan rüz- ırın uğultusunu dinle- kce, kardeşinin uzun lculuğunu büsbütün üntü içinde düşünü- rdu.

Halbuki Cevad:

— Ben karımdan, cuklarımdan ayrıla- am, diye tutturmuş, bu evzu üzerinde durma- bile lüzumsuz bulu- rdu.

Nesrin, hırçınlığı izlenemiyen bir sesle:

— Berrini tam bir yıl yanımda ırak- ığın da olmuştu ama yüzbaşı.. dedi.

— Mecburiyet vardı Nesrin. Şeyh Sa- t isy nını, Diyarıbekirdeki vaziyetimi u- nutuyorsun.

— Şu halde şimdi de Tunga kuvvetli bir sebep teşkil edemez mi?

Nahit gülümsiyerek:

— Bana kalırsa, dedi.. bana kalırsa yolculuğun mutlak.. hep beraber yapılmasına sebep olan Tungadır.

Cevad, ismini duymuş gibi beşikte kımıldıyan küçüğe koştu. Örtülerini düzeltip yüzünü, alnını okşadıktan sonra yerine geçti. Gayet yumuşak bir sesle:

— Size birşey söyliyeyim mi çocuklar, dedi. Berrin Doğumevinde iken çok düşündüm. Bizim oralarda kış başlamıştır. Yağmur yolları berbat ettiği için otomobil işlemiyecek, araba ile koca yolları aşmak pek güç.. Üşüyecekler, belki hastalanacaklar... En kötü ihtimalleri ince ince hesap ettim. Fakat kalbimin duygu köşesi ağır bastı. Onlardan ayrılmak elimde değil.

Şampanya renkli ipeğin, bu çok düzgün, ince genç kadın vücudunu öyle nefis bir sarışı vardı ki...

Nesrin, eğlenen bakışlarla yüzbaşıyı baştan aşağı süzdükten sonra:

— Evlilik hayatında kısa ayrılıklar hiçde fena değildir Cevad, dedi. Geceleri gündüzlerine eş bu pek uzun hayata, biraz garnitür lâzım bence...

— Sen daima hayalle dolusun Nesrin.

— Söylediğim şeyin hayalle hiçbir ilişiği yok. Kaç yıl var ki hep berabersiniz. Bir gün bu dümdüz yaşayıştan ikinize de bıkkınlık gelecek korkuyorum.

— Hiç korkma yavrum. Ben, asıl onlardan uzakken hayattan bıkıyorum. Sana, on yıllık evli bir adamın bu sözleri belki tuhaf geliyor. Çünkü bakışlarından alay ettiğin o kadar belli ki...

— Yok eğlenmiyorum. Lâkin hoş gör Cevad, bu fikirlerini doğru da bulmıyorum. Siz hayattan bütün nasibini almış iki insan mevkiindesiniz. Artık bekliyecek, istiyecek neyiniz kaldı?

Bu yokluğu anladığınız gün sizin için tehlike çanı çalmıyacak mı dersin?

Bir deniz gibi pırıltılı mavi ipek dalgaları içinde uzun oturan Berrin dayanamadı:

— Hiç, arzunun sınırı, sonu olur mu abla? dedi. Bir milyoneri düşün. Artık ömrümün sonuna kadar bu para bana yeter diye oturuyor mu?

— Ooo.. öyleyse siz de bir yuvaya bir Tunga, bir Birsen ye. tışir mi? diyemi lyonerin yolunu tutarsanız!..

Cevad kahkahalarla güldü:

— Bana kalırsa altı oğlum, altı kızım olsun isterim. Fakat Berrinin çektiği acıları düşünerek bu arzumdan vazgeçiyorum. Şimdi bizim isteğimiz: Yavrularımızı yetiştirmek.. onların iyi birer insan olmalarına çalışmaktır. Buda o kadar önemli bir iş ki Nesrin.. ana baba olmıyan; bu işin ince taraflarını pek kavrayamaz.

— Bu taş bana.. mersi..

— Yok yavrucuğum, taş falan değil. Kırılmanı hiç istemem bilirsin. Sen çok okumuş, çok dolaşmış ve nihayet pek çok düşünmüş bir insansın. Muhakkak ki senin bilginin yanında benimki hiçtir. Lâkin sen hep hayal arkasında yürüyorsun. Biz ise hakikatle.. kısaca hayatla karşı kaşıyayız.

— Ben bu hayatın dışında mıyım sanıyorsunuz?

— Dışında değil.. fakat.. belki bir tül perde arkasından bakıyorsun ona...

— Beni anlamak istemiyorsunuz. Kısa ayrılıklar yuvaya başka bir çeşni verir dedim. Düşün ki hep bir elbiseyi, hep ayni yemeği birkaç gün üst üste ne giymek, ne de yemek isteriz. Halbuki evlilik hayatı.. birkaç gün, birkaç yıl değil.. bütün bir ömür sürüyor...

İnsan nasıl ki hastalanınca bir doktor

Arkası 24 üncü sayfada

BURSA ERKEK LİS
KAMPINDA

Yazan :
NİHAT UZ

Bursa Erkek Lisesi, memleketimizin kültür hayatında mühim bir mevki almıştır. İşte bugünkü yazımda (Yarım Ay) okuyucularına kültür hayatında olduğu gibi, süel bakımdan da yüksek kabiliyet gösteren Bursa lisesi öğrencilerinin Mudanyada geçirdikleri yirmi günlük kamp yaşayışlarını anlatmağa çalışacağım..

*
* *

Bursadan saat dokuzda kalkan otobüsümüz bizi onda Mudanyaya getirdi.

Otobüsten iner inmez 5-6 yaşlarında bir küçüğe Bursa Lisesi talebelerinin nerede kamp kurduklarını soruyorum. O, bana cevap olarak eli ile modern beton bir binayı gösteriyor. Yavaş yavaş küçüğün gösterdiği binaya doğru yürüyorum.

Yaklaşınca anladım ki (İsmetpaşa ilk okulu) kamp talebelerine tahsis edilmiş.. Kapıda süngülü bir nöbetçi aşağı yukarı dolaşıyor. Nöbetçiye yaklaşıp kendimi tanıtıyor ve arkadaşlarının nerede olduğunu soruyorum: O, tam bir asker sesiyle cevap veriyor :

— Arkadaşlarım şimdi talimdedirler. Eğer şimdi konuşmak arzu ediyorsanız, lûtfen Arnavutköyündeki talimgâha gidiniz.

Ben de, bana büyük bir nezaket gösteren genç liseli ere teşekkür ederek ayrılıyor ve birân önce gençlerlerle buluşmak için adımlarımı sıklaştırıyorum.

*
* *

On dakikalık bir yürüyüşten sonra Arnavutköyüne vardım. Nöbetçinin dediği gibi kamp taburu talimde..

Mangalar yatarak nişan talimi ile uğraşıyorlar. Bölük komutanları her mangayı ayrı ayrı dolaşarak yanlışları tashih ediyor. Ben, genç askerlere dalmış onları seyrederken.. keskin bir düdük sesi duyuldu. Ve arkasından şu komuta :

— Mangalar oldukları yerde tüfek çatsınlar. Ağaçlar altında istirahat....

Ben de bu fırsatı kaçırmayıp, 10 uncu bölük komutanı asteğmen Bekirden müsaade alarak, gençlerin arasına dalıyorum. Bir ağaç gölgesinde yazın sıcaklığına karşı koyabilmek için matrasına sarılan bir arkadaşı çağırıyorum. Yorgunluğuna bakmıyarak koşa koşa yanıma geliyor. Kendimi tanıtarak kendisile (Yarım Ay) namına konuşacağımı söylüyorum. Bu sırada genç arkadaşlar etrafımızı sarmışlardı.

Benim Yarım Ay muhabiri olduğu-
mu öğrenince bu kalabalık a
arkadaki arkadaşlarını da çağ
— Ruhi, Gozalak, Piyer b
lin. Yarım Ay muhabiri gel
Artık iyice abluka edilm
taraftan yazın sıcaklığı, diğe
havasızlık bunaltmıştı. Arka
raz açılmalarını söyliyeceğim
teğmen Bekirin (Çök) komu
dımıza yetişti. Biraz hava ald
ra arkadaşla konuşmıya baş
— İsminiz? diye soruyor
ziplik olsun diye künyesini
— Mudanya kamp tabu
bölük ikinci takım ikinci m
rinden Nedim Zaim Bursa 13
Bütün arkadaşlar gülmiye
Ben sormağa devam ettim :
— Kamp nasıl? Yoruluyor
— Ne münasebet.. Yor
Hiç, gençlik kutsal bir b
nına karşı öderken yorulur m
de alıştık, öğleyin bir saat
yoruz. Sonra, bütün arkada
bir araya toplamıya imkân
Yemeklerimiz çok güzeldir.
sonra denize girdiğimizi sö
Denizden sonra öyle iştaha
yiyoruz ki... Hemen hepimiz
bu kadar iştahalı yemek yiye
Nedim Zaim burada ark
— Öyle değil mi? diyor.
da hep birden (evet) cevabı
lar.
— Demek ki kampdan
nunsunuz?
— Evet. Hem de bilseniz
Bu sırada asteğmen Bekir
istirahatın bittiğini haber v
fımı saran arkadaşlar bir iki
de beni yapyalnız bıraktıl
Nedim Zaim giderken :
— Yine görüşürüz. Dem
madı.

*
* *

Saat tam 12.. Asteğme
Merkez okuluna giriyoru
masalar kurulmuş.. Tabakla
Karavanalar konmuş.. Ye
hiplerini biliyorlar.. Bugün
3 türlü.. Burani (yoğurtlu
dınbudu köfte, irmik helva
borusu çalıyor. Herkes yerli

...sa Erkek Lisesinin Mudanyada ...ulan (kamp) larına ait muhtelif fotoğraflar:

...borazan; geçitresimleri: iki genç subay; ...atlet; Mudanya istasyonunda; kapm ha...dan safhalar; kampın kurulduğu Mudanya İsmet Paşa ilkokulu.

ti. Tabak çatal gürültüleri biribirine karışıyor. Bir aralık Nedim Zaimin ayağa kalktığı görüldü. Adeta nutuk söyler gibi arkadaşlarına hitaben;

— Arkadaşlar, bardaklarınızı doldurunuz! dedi.. Biránda gürültü kesildi. Herkes sebebini anlamadan bardaklarını doldurdu.. Nedim sözüne devamla:

— Arkadaşlar (Yarım Ay) Bursa muhabiri aramızda bulunmaktadır. Yarım Ay ve Yarım Ayın Bursa muhabiri şerefine 3 defa ya...

645 kişi birden gürlüyor:

— Şaa...

— Şa..

— Şaa...

— Şa..

— Şaa... Şaa.. Şaa.. Şaa..

Sonra Nedimin doldurttuğu bardaklar havaya kalkıyor ve (Yarım Ay) şerefine içiliyor. Ben de ayağa kalkarak (Yarım Ay)a ve şahsıma karşı gösterilen samimî teveccühlere teşekkür ediyorum.

Yemekten sonra asteğmen Bekirle konuşuyoruz:

— Genç askerler istirahat zamanlarını nasıl geçirirler?

— En ziyade sporla.. Burada vakit vakit yüzme idmanları, top oyunları, koşular yapıyorlar. Bilhassa güreşe çok meraklıdırlar. Geçen gün taraçaya çıkmıştım. Âdeta kendimi güreş salonunda zannettim. Çocuklar yataklari yanyana getirmişler ve battaniyeleri de üste çekerek güreşe başlamışlar. Güreş bittikten sonra bana onuncu sınıf şampiyonunu takdim ettiler. Ben de size takdim edeyim:

— İşte şu karşıdaki şişman çocuğu yatırmağa çalışan esmer genç: Ahmet Düvenli... Kendisi Bursalıdır..

Asteğmen Bekirle biraz daha konuştum. Bana çocukların kamptaki 24 saatlik hayatlarını şöyle hülâsa etti:

Sabah erken kalkılır, derhal hazırlanılarak talime çıkılır. Burada hem teorik ve hem pratik süel dersler verilir.

Öğlede yemek ve dinlenme; ikindi saatleri yine talimler ve eksersizler. Akşam yemek, biraz sonra da yatak!....

(Yarım Ay) namına teşekkür ederek ayrıldım.. Kapıdan çıkarken istirahat dakikalarını sohbetle geçiren gençlere teşekkür ediyorum. İçlerinden biri yanıma geliyor ve bana:

— Bursa Lisesi kamp taburu (Yarım Ay) a selâmlarını sunar, diyor..

ATATÜRK'ün emanetini omuzlarında mukaddes bir yük bilen ve onu sarsılmaz bir imanla göklere çıkarmağa çalışan gençlere (Allahaısmarladık) diyorum. Onlar tam bir askerce hep bir ağızdan yalnız şunu diyorlar...

— SAĞ OL...

Tarihî dedikodular

Kâmil Paşa ve Rus Elçisi Çarikof

Halil Rifat Paşa konağı. - Kâmil Paşa ziyaret odası. - Çarikof. - Şükrü Bey Elhüseyni. - İgnatieff. - Mahmut Nedim Paşa. - Ergiri mebusu Müfit Bey. - Balkanlıların ittifakı. - Ne fol var, ne yumurta.

Nişantaşında, Halil Rifat paşa konağının üst katındayız. Selâmlık dairesinin üst katında ve köşedeki oda, Sadrâzam Kâmil paşanın ziyaret odasıdır.

Bir kandil sabahı yazihaneme gitmezden evvel, telepatik bir his ile Kâmil paşayı ziyaret kaygısına düştüm. Ben odadan girince Maarif muhasebecisi, Kudüsü-şerifli Şükrü bey Elhüseyni ayağa kalktı, paşayı tazim ile etekliyerek çıkıp gitti.

Misafirini teşyi için ayakta duran Sadrâzam Kâmil paşa, daha yerine oturmadan, Kıbrıs lehçesi ve kendi şivesile: kesik kesik ve ağır ağır:

«— Gel.. yakın gel.. yakın oturalım»

Dedi ve beni köşede kendi oturduğu kanepenin yanı başındaki koltuğa oturttuktan sonra:

— Dün.. dün.. Çarikof.. Çarikof gelmiş.. beni.. beni görmeğe gelmiş. Evde yoktum.. görüşemedim..

Dedi.

Ben — Çarikof kimdir?.. dedim.

— Çarikof.. Çarikof.. Rus elçisi.. Yeni elçi.. evvelsi gün geldi. Dün de beni ziyarete gelmiş.. Göremedim.. Evde bulunamadım.. dedi.

Ben — Ne var ki?..

— Ne olacak?.. Çarikof için ikinci İgnatiefftir, diyorlar.. İkinci İgnatieff...

* *

«İgnatieff» sözünü işidince beynimden vuruldum Çünkü İgnatieffin ismini, şöhretini ta çocukluğumdanberi tanır, bilirdim. İçimden:

— Eyvah!.. Evvah.. Yine başımıza ne felâketler gelecek? Yine ne kıyametler kopacak?.. dedim.

* *

Çarlık Rusyanın Abdülâziz devri İstanbul elçisi olan İgnatieff hileleri ile, hud'alarıyle, sadrâzam Mahmut Nedim paşayı düşürdüğü tuzaklar, devletin başına ördüğü çoraplarlarla meşhur ve maruftur. İgnatieff Rus Panislavizm cemiyetinin hafi reisiydi. Ve ta çocukluğumdanberi bildiğim ve nefret ettiğim bir şahıstı.

Sadrâzam Kâmil paşanın, daha yüzünü görmeden, İkinci İgnatieff diye isim verdiği Meşrutiyet Rus Elçisi Çarikof; Balkan devletlerini aleyhimize ayaklandırmakta meş'um rolünü tamam oynadı.

Bir gün Ergiri meb'usu Müfit bey Salıpazar Meclisi Meb'usanında kürsüye çıktı ve Hariciye nazırına sordu:

— Dört Balkan hükümeti birleştiler, buna karşı tedbiriniz?

Hariciye nazırı cevap verdi:

— Ortada ne fol var, ne yumurta!..

Bir ay sonra Bulgar orduları Çatalcaya dayanmışlardı!...

Abdurahman Adil Eren

Sinema

Sonbahar Sezonuna Girerken

Biz Merle Oberon'u "Sekiz Karılı Kral„ da tanıdık. Orada Ann Boleyn rolünü oynadı. Vakıâ Merle, Charles Boyer'in, Claude Farrère'in "Harb„ filminde de partöneri oldu amma, İngilizce kopyasında... Halbuki biz burada, ancak Annebella ile olan Fransızca kopyasını gördük.

Esmer artist, son zamanlarda Londrada "Mösyö X. den Boşanan Kadın„ isminde bir kordelâ çeviriyordu. Bir akşam stüdyodan dönerken otomobili bir kamyonla çarpıştı ve bu müsademe genç kadının arabasından dışarı fırlayıp bir çok yerlerinin zedelenmesine ve birkaç kemiğinin kırılmasına sebeb oldu. Artist bir ay hastanede kaldı. Bir müddet evvel tamamile iyi oldu. İşine devam etmeğe başladı.

Merle Oberon, ilk bakışta insaan bir İngiliz kadını hissini vermez. Saçlarının ve gözlerinin rengi, yüzünün hatları şarkı hatırlatır. Bu hisse düşmekte hepimiz haklıyız. Çünkü o, aslen İrlanda'lı olmakla beraber Tasmanya adasında doğmuş, çocukluğunu ve gençliğini Hindistanda geçir iş, hatta yirmi yaşında iken ilk sahneye çıkışı Kalküta'da vaki olmuştur. Lâkin bu, amatörcesine bir intisabdı.

Profesyonel aktrisliği İngilterede başlar. Arkadaşlarının ısrarı üzerine stüdyolardan birine müracaat etmiş, orada filim çevirmekle meşgul bulunan tanınmış rejisör ve filim âmili Aleksander Korda'nın nazarı dikkatini celbetmiş, kendisine derhal "Kadınlara Vazife!„ kordelâsında mühimce bir rol verilmiştir.

Bunu "Prova İçin Yapılan Seçme„ ile "Yarının Erkekleri„ filimleri takib etti. Fakat ona beynelmilel bir şöhret temin eden "Sekiz Karılı Kral„ ile "Harb„, "Yarım Kalan Melodi„ ve Douglas Fairbanks'la yaptığı "Don Juan'ın Hususî Hayatı„ dır.

"Kızıl Çiçek„ i bitirir bitirmez ise Holivud için angaje oldu ve orada Maurice Chevalier ile birlikte "Folies Bergeres„ in İngilizce kopyasını çevirdi. Şimdi tekrar Londrada faaliyetine devam ediyor.

Merle Oberon gerek Avrupada, gerekse Amerikada sinemanın güzel ve en orijinal tiplerinden biri addedilmekte, artistlerin en şık giyinenleri arasında sayılmaktadır.

* * *

Saat sekizi kırk beş geçiyor. İşlerinin başına koşan dikişçi kızlar, daktilolar arasında sırf sinema yıldızlarının
hayatını okumak için
gazeteleri, mecmuaları ko
nın altına sıkıştırmış olan
Fakat, bu sayfalar arasınd
meşhur bir yıldızın son fi
mühim bir sahneyi çevirm
zırlandığından bahseden
haberleri yok!.

Ruth Chatterton, Ho
gedikli yıldızı Pariste. Fa
sen bir piyeste oynama
Londraya gelmiş. Bu
istifade ederek de orad
Wohlbruck'le bir filim
karar vermiş. Kordelânın
Rat„.

Filmin mevzuunun bi
Pariste geçiyor. Onun içi
sahnelerden bir kısmı alın
filim bu suretle bitecek!

Gazeteciler hemen ya
lar. Ruth :

— Bununla bu sene
defadır ki Parise geliyorum

Orta boylu bir kadın
sade giyinmiş. Güzel Fran
nuşuyor. George V. cadd
büyük otellerden birinin k
nünde, partönerinin onu
gelecek olan arabasını
sabır ve tevekkülle bekliy

On dakika, bir çeyrek
hayet otomobil göründü
Wohlbrück lâciverd bir
giymiş, gayet açık renk b
takmış. Gazeteciler bu s
hücum ediyorlar. Adolf:

— Foch caddesinde,
sahne çevireceğiz!.

Filim operatörü, asist
sörle birlikte gazeteciler
de arabaya atılıyor. Gaze
h'a soruyor:

— Niçin sizi sık
perdede göremiyoruz?

Güzel kadın cevab ve

— Ben senede bir
fazla yapmam. San'at ha
mühim bir kısmını sahne
diyorum. Amerikaya döne
doğduğum yer olan N
gene bir piyeste başrolü oyn
Holivud'da ancak senenin mu
zamanında filmimi yapıp b
kadar kalırım. Tayyare ile
çok sevdiğim için, zaten müt
bir yerde oturmam.

Adolf Wohlbrück ise "The
kında şu izahatı veriyor:

— Ömrümde ilk defa olarak
rolü oynuyorum. Doğrusu "Kr
torya„ kordelâsındaki prensi
sonra bu bana çok güç geliyo

Derken Foch bulvarının kö
liniyor. Sahne birkaç defa çev
metroluk bir manzara için bu
raf ve bu ne eziyet!

okumak için
i, mecmuaları k
a sıkıştırmış ola
u sayfalar arasın
bir yıldızın son f
ir sahneyi çevir
ından bahseden
yok!.
Chatterton, Ho
ıldızı Pariste. Fa
piyeste oynama
gelmiş. Bu
ederek de orad
k'le bir filim
miş. Kordelânın
mevzuunun bi
eçiyor. Onun iç
en bir kısmı alın
suretle bitecek!
eciler hemen yal
:
nunla bu sene
Parise geliyoru
boylu bir kadın
mış. Güzel Fran
George V. cadd
llerden birinin
artönerinin onu
olan arabasını
tevekkülle bekli
kika, bir çeyrek
omobil göründü
k lâciverd bir
ayet açık renk
Gazeteciler bu
diyorlar. Adolf
ch caddesinde,
vireceğiz!.
operatörü, asis
ikte gazetecile
ya atılıyor. Gaze
or:
çin sizi sık s
göremiyoruz?
kadın cevab ve
n senede bir
mam. San'at ha
r kısmını sahne
Amerikaya döne
n yer olan N
te başrolü oyn
ak senenin mu
mimi yapıp
Tayyare ile
için, zaten müte
mam.
brück ise "The
tı veriyor:
le ilk defa olara
n. Doğrusu "Kr
sındaki prensi
çok güç geliyo
h bulvarının kö
birkaç defa çev
manzara için b
ziyet!

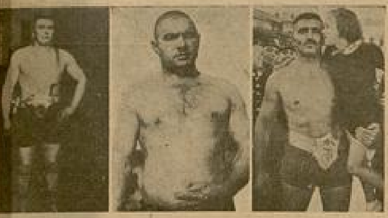

...ldağlı Hüseyin Kara Ali Mülâyim

SPOR

◆

Festivalde biribirinden güzel spor temasları yapıldı.

İstanbulun üçüncü Festivali münasebetile tertip edilen müsabakalar Ağustos ayında büyük spor hareketlerile geçti. ... Finlândiya, İsveç ve Estonyadan davet ...ilen dünyanın en meşhur güreşçileri, bu sporun hakikî üstadlarını gösterdi. Üç gün devam eden müsabakalarda ...alin en namdar pehlivanları ile yapılan ...açlardan ayrı ayrı zevkaldık.

◆

İranın 400 Metre birincisi

—

Tahranda idman şenlikleri

—

Tahranda askerî lisesi futbol takımı

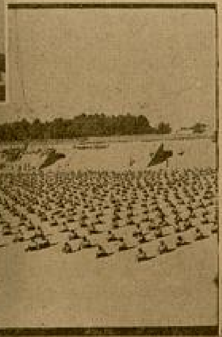

Festival münasebetile Macaristandan davet edilen yüzücü ve su topu takımının iki gün süren müsabakaları, su sporları için ayrı birer zevk teşkil etti.

Macarlarla başbaşa yüzen, bazı yarışlarda onları mağlup eden yüzücülerimizin kuvvetli rakiplerile nasıl yarış edebildiklerini iftiharla gördük.

Bizde tarihi henüz pek yeni olan su topunda, dünyanın en kuvvetli oyuncularını yetiştiren Macarların su içinde diledikleri zaman nasıl sayı yapabildiklerini görmekle, su topunun zannedildiğinden çok daha zevkli ve heyecanlı olduğunu bir kere daha görmüş olduk.

Bu temaslardan edilen büyük istifadeyi sporcularımız hesabına ciddi ve parlak bir kazanç olarak kaydetmemiz lâzımdır.

* * *

Ayni tarihe tesadüf eden Macar atletlerinin İstanbulu ziyaretleri bizim için bir az acı neticelerle geçmiş olmasına rağmen memleketimizde bir defa daha bu kadar kuvvetli bir atlet ekibi görmüş olmak, bu işin meraklıları için bulunmaz bir fırsattır.

Pek az atletlere nasib olan 100 metroluk yarışın 10.4 saniyelik neticesi ile sırıkla yüksek atlamada 4,06 metroluk mesafenin topraklarımızda yabancı atletler tarafından bile olsa aşılmış olması, uzun müddet yapamıyacağımız bu derecelerin kıymetini göstermeğe kâfidir! .. Buna Yunanlılarla yapılan futbol temaslarını da ilâve edecek olursak, Ağustos parlak bir spor ayı olarak her zaman hörmetle hatırlamak lâzım gelecektir.

Balkan Oyunları Bize Her Zaman Hicran Oluyor

Sekiz senedenberi ilk defa Bükreşte yapılan Balkan oyunları, atletlerimizin mağlûbiyeti, Romanyalıların ise büyük muvaffakıyetleriyle geçti.

1930 danberi lâzım olan şekilde bir türlü canlanamıyan bu müsabakalar gün geçtikçe diğer Balkan milletleriyle aramızda farkı büyütüp durmaktadır.

Her geçen yıl bir parça daha iyi bir şekil alacağını haklı olarak beklediğimiz atletizm hareketlerimiz, bizi, ümitsizliğe düşürmekten bir türlü kurtaramadı.

Geçen senedenberi bu sahada birdenbire canlanan Romanyalıların, bu sene kendi topraklarında yapılan müsabakalarda Yunanlıları, Yugoslavları âdeta perişan edecek şekilde mağlûp etmeleri; ve sarfettikleri gayretin ne kadar büyük ve kuvvetli olduğunu gösteren en büyük delildir.

Bütün Balkan milletleri önünde derece alırken birçok yeni Balkan rekorları kıran Romanyalılar, atletizm işlerini bugünkü hızla tutacak olurlarsa, en yakın bir zamanda Balkanlarda en şerefli mevkie sahip olacaklarına hiç şüphe yoktur.

Uzun senelerdenberi sür'at koşularında ikincilik ve üçüncülüğü daima muhafaza eden atletlerimize mukabil, bu defa bu mesafelerde sonuncu dereceler üzerinde bulunmamız ağlatacak bir neticedir. Uzun mesafelerde güzel ve parlak derece alan atletlerimizin bıraktıkları boşluklar, acı bir surette gözlerimize batmaktadır.

Muhtelif mesafelerden ibaret olan atletizm müsabakalarında her geçen gün, eski seneleri hasretle yadetmek, bu sahadaki inkisarımızı, her gün bir parça daha arttırmaktadır.

1933 senesinde Atinada yapılan Balkan oyunlarında iki birincilik ve birçok ikincilik kazanmak suretiyle umumî tasnifte üçüncülüğü hazanan Türk takımının, o muvaffakıyetinden sonra müteakip seneler daha parlak derecelere yükseleceği, hiç değilse o şerefli mevkii muhafaza edeceği zannedildiği sıralarda, bugün düşmüş olduğumuz bu vazıyet haklı endişelerimizi uyandırmaktadır.

İranlı Spor öğretmeni Hamit Mahmut Pur

Atletizm vaziyetimizi pek açık bir surette belli edip ortaya koyan sekizinci Balkan oyunları, bu sahada esaslı tedbirler almak zaruretini bir defa daha ispat etmiş oldu.

İranlı Bir Spor Öğretmeni İstanbulda İyi Tetkikler Yaptı.

Dost İranın Askerî ve Şeref liseleri beden terbiyesi öğretmeni Hamit Mahmut Pur, spor işleri hakkında uzun tetkikler yapmak üzere memleketimize geldi.

Bütün dünyanın spora verdiği ehemmiyeti takdir ve takip eden dost İranın, bu sahada sarfettiği gayret, zannedildiği kadar yeni değildir.

Bütün okulların ders programları içine esaslı bir şekilde koyduğu beden terbiyesi; İranda ön safta gelen mümtaz bir mevkie sahiptir.

İranda halkın en fazla alâka ile takip ettiği spor hareketlerinin başında: atletik sporlar yer almaktadır.

Futbol, güreş, boks ve iskrim her yerde olduğu gibi İranda da büyük bir rağbet görmektedir.

Dost memleketin spor öğretmeni İstanbulda Beyoğlu Halkevinde iki aya yakın bir zaman geceli gündüzlü bir mesai sarfederek, jimnastik, açık hava oyunları, aletli hareketler, muzikli danslar gibi birçok faydalı oyunları tetkik etmiştir.

Hamit Mahmut Pur Ankaraya giderek Türk Spor Kurumu erkânile temaslarda bulunmuş, memleketimizde şimdiye kadar neşredilmiş olan eserlerden tedarik ederek

— Arkası 22 inci sayfada —

KIRMIZI BALIKLAR

№: 2

— Bakalım hoşuna gidecek mi Filiz?

Genç kız, annesine sokuldu:

— Senin yaptığın şeyler, her zaman güzel, tadına doyulmaz olur, anacığım...

Ağzını şapırdatıyordu:

— Bunu ne zaman yiyeceğiz anne?

— Şimdi ocaktan indireceğim. Kalıba dökerek Frijidere koyacağım. Bir çeyrek saat sonra buz gibi olur. Haydi sen sofrayı kur...

— Peki anne...

Genç kız, bir çocuk çevikliğile koşarak çıktı. Küçük koridoru geçerek odasına gitti. Lâmbayı yaktı.

Bu oda, baştan aşağı penbeydi. Dolap, karyola, tuvalet masası penbe lâke; karyolanın örtüsü, geniş pencerelerdeki perdeler, hep bir örnek, çiçekli penbe ketendendi.

Yerde mavi, sarı, penbe nakışlı, güzel bir İsparta halısı seriliydi.

Genç kız, dolabı açarak, kolundaki mantosunu astı. Şapkasını rafa koydu. Sırtındaki elbiseyi çıkardı. Rop döşambrını omuzlarına alarak, odasından banyoya geçilen kapıyı iterek, elektriği çevirdi.

Duvarlar, yerler, banyonun beyaz çinileri, nikel musluklar, bir ışık yağmurile tutuştu.

Genç kız, yüzünü yıkadı. Lâvabonun aynası önünde saçlarını taradı. Sonra ışığı söndürerek odasına döndü.

Giyinerek dışarı çıktığı vakit annesinin sesini duydu.

— Filiz, sofrayı kurdun mu kızım?

Genç kız, hafifçe dilinin ucunu çıkararak, yavaş sesle mırıldandı:

— Eyvah! geç kaldım.

Annesine, sevgisi kadar büyük bir saygı beslerdi. Bu saygı ve sevgi hayatının yolunda ona bir ışık tutmuştu.

Sesini tatlılaştırarak, seslendi:

— Şimdi anneciğim. İki dakikada kurarım...

Koşarak salona girdi. Saman sarısı bir aydınlık; sükûnet, rahatlık verici

bir güzellikle, önü boydan b
cereli, bir tek yuvarlak caml
iyi eşyalı salonu ışıklandırmış
Genç kız, büfeninin kapağın
becerikli ellerile, tabakları,
bardakları çıkardı.
Çekmeden aldığı, kolalı kü
leri, cilâlı masanın üzerine s
kaç dakika sonra sofra kurul
Anne, elinde parlak gümü
siyle, salonun kapısından gö
— Aferin Filiz! değişmiş,
taramış, üstelik sofrayı da kur
Masaya yaklaşarak; tepsi
soğuk et, yeşil salata, meyv
sofranın üzerine sıraladı.
Genç kız, sofradaki yiyecek
den geçirerek sordu:
— Ya, krema nerede ann
— Daha soğumadı yavrum
ları yiyinciye kadar, buz gib
Filiz, birden güldü:
— Bu gün dalgınlığım
Demindenberi bir eksik yok
dum. Halbuki suyu unutmuş
Dışarı çıkmasıyle, elinde
mesi bir olmuştu:
— Haydi anneciğim, otur
Anne kız, karşılıklı isken
leştiler. Tabaklarına birkaç
ğuk et ve biraz da salata al

Nº: 2

önü boydan
yuvarlak caml
nu ışıklandırmı
üfeninin kapağı
rile, tabakları,
ardı.
aldığı, kolalı kü
sanın üzerine
onra sofra kurul
de parlak gümü
kapısından gör
Filiz! değişmiş,
k sofrayı da ku
aklaşarak; tepsi
il salata, meyv
ne sıraladı.
sofradaki yiyece
sordu:
ema nerede ann
oğumadı yavru
kadar, buz gibi
en güldü:
n dalgınlığım
i bir eksik yok
suyu unutmuş
masıyle, elinde
uştu:
anneciğim, otu
karşılıklı iske
klarına birkaç
raz da salata

— Bu gün çok çalıştım. Öğle ye-
i için vakit bulamadım. Hem yor-
, hem de açım...

Anne, sessiz hareketlerle söğüş di-
erini kesiyor, başı önüne eğik, ye-
i yiyordu.

Genç kızın yeşil gözleri, ışık vurmuş
n suları gibi parlak, ve durgundu.
daklarında, sağ yanağını hafifçe çu-
laştıran bir gülümseme yanıyordu.

Anne, başını kaldırarak sordu:

— Et nasıl olmuş Filiz?

Genç kız, şaşaladı:

— Daha başlamadım anne...

— Niçin, karnın mı tok?

— Hayır anneciğim. Açım! şimdi yi-
eğim...

Anne, elinden çatalile, bıçağı bıra-
ak kızına baktı, gülümsedi:

— Gözlerinin içi parlıyor, yanağın
urlaşıyor, kendi kendine gülüyor-
. Yine söyliyeceklerin var galiba?

Genç kız, annesinin sözlerile dalgın-
tan uyanmış gibi silkindi. İri yeşil
zleri onun gözlerinde olduğu halde,
nesini görmiyordu.

— Nen var Filiz?

Genç kızın bakışları ürperdi. Yana-
nı çukurlaştıran gülümseme dudakla-
da belirdi:

— Belki çocukca bir şey anne, fa-
t, tuhaf bir tesir altındayım.

Anne merakla sordu:

— Ne gibi tesir?

Filiz, bir an durarak düşündü. Gü-
n dudakları söylemek ister gibi yarı açıktı. Küçük bir sesle mırıldandı:

— Bu gün bir erkekle konuştum.

— Bir erkekle mi?

— Evet anne. Şaşırdın değil mi?

Anne, kıpırdamadan, yüzünün hiçbir hattı değişmeden bakıyordu.

— Gözleri halâ gözlerimde sanki. Saçlarının, dişlerinin parlaklığını görüyor. sıcak, kalın sesini duyuyor gibiyim tuhaf değil mi anne?

Anne, kızının ağzından ilk defa, böyle sözler işidiyordu:

— Bu erkekle nerede konuştun yavrum? Bir yerde mi, yoksa sokakta mı?

Genç kız, sol elini çenesine dayadı. O, en sevinçli, memnun zamanlarında elini çenesine koyarak, annesine bakardı:

— O sokakta, ben penceredeydim...

— Seninle ne diye konuştu?

— Yurdun, yeni açılan erkek işleri kısmının, gazetede ilânını görmüş, gömlek ısmarlamağa gelmiş, dikişçi kızlar pencereden gülerek bakıyorlardı. O, bizim tarafa gelince, kızlar kaçıştılar. Ne var diye bakmağa gitmiştim. Onlar çekilince, ben yalnız kaldım. Sordu, istediği izahatı verdim.

Kalınca boyasız dudakları ıslatılmış gibi nemli, penbeydi. Lâkırdı söylerken yüzünün bütün manâları bu nemli dudaklarda toplanıyordu.

Anne; bir eli çenesinde dayalı, yeşil gözlerinin derinlikleri gizli ışıklarla parlıyan, düz kesik, siyah saçlarının keskin çerçevesinde yüzü çok beyaz görünen kızının, sözlerini dinlerken; onun bebekliğini, küçücük ağzile meme emişini hatırladı. Nemli, şeffaf dudaklı güzel ağız, göğsünde memesinin başını arayarak dolaşırdı. Emmeğe başlayınca, uzun siyah kirpikleri, yeşil gözlerini yarı gölgeler, bazan memeyi bırakır, sağ yanağını çukurlaştırarak gülerdi.

— Daldın anne...

— Daldım çocuğum.

— Ne düşünüyordun anne?

— Çocukluğunu yavrum...

— Anne, çocukluğumu söylesene...

— Seni bana veren erkek, senden önce, büyük bir aşk vermişti. Birgün dadımla sokağa çıkmıştım. Bir mahmuz şıkırdısile başımı kaldırınca, mavi birer alev gibi yanan bir çift bakış, ince peçemi delerek gözlerimi tutuşturdu. O gün başka hiçbir şey görmedim. Kal-

bim deli gibi çarpıyor, bütün vücudum titriyordu.

Uzun zaman onu görmedim. Fakat, gözlerimi tutuşturan mavi alevler, kalbime de geçmişti. O bakışlar o kadar gözlerimdeydi ki, bazan herşeyi o gözler olarak görüyordum.

Bir gün, ağabeyim beni odasına çağırdı: “Kardeşim, dedi. Babamın taassubu yüzünden mektebe gidemedin. Bir genç kız için, ev işleri kadar okumak ta lâzımdır. Avrupada kadınlar, Erkeklere yaklaşmağa başladılar. Biz halâ yerimizde sayıyoruz.„ Ben, merakla ne çıkacak diye bekliyordum. O, anlattı: “Kardeşim gibi sevdiğim bir Erkânıharp yüzbaşısı arkadaşım var. Kafasının bilgisi rütbesinden, okumasından daha çoktur. Onunla konuştum. Gelip sana ders verecek. Yalnız, bunu kimse duymayacak. Benim arkadaşım sıfatile

— Bu gün bir erkekle konuştum.
— Bir erkekle mi?
— Evet anne.

eve girmesinde, hiçbir mahzur yoktur. Fakat sana hocalık ettiği duyulursa, memleket biribirine girer.„ Kardeşimin sözleri, yüreğimde gizli bir sevinç titreyişi yarattı. Belirsiz bir ümit, kalbimi ısıttı. Bir hafta sonra; ağabeyim, beni yazı odasına çağırdı. Kapıdan içeri girince, birdenbire sendeledim. Yazı masasının yanında, ince uzun ve biçimli vücudunu saran güzel elbiseleri içinde kumral başı dimdik, benim zabitim duruyordu. Bir an için, gözlerimiz birbirini sevinçle kucakladı.

Anne, sol eli çenesinde dayalı kızının gözlerindeki pırıltıların sevinçli ışıklarına baktı. Genç kızın yüzünde gizli bir üzüntü belirmişti. Anne, çatalı eline alarak, sözü değiştirdi:

— Kapıldığın tesire çocukça diyordun ama, ben hiç te öyle bulmadım.

Genç kız, kaşlarının ortası kırışarak sordu:

— Sözünü niçin değiştirdin anne?

Annesinin dalgın, cevap vermediğini gören Filiz, dudağının bir ucile güldü:

— Çocukça değil mi anne?

— Hayır değil, yavrum. Senin gibi, küçük tesirlere kapılmıyan, sağlam karakterli bir genç kız için, bu hiç te çocukça değil...

Buna sevindim Filiz, evlenme çağın geldi. Hiç kimseyi beyenmiyor, evlenme taleplerini geri çeviriyorsun. Doğrusunu istersen, kimseyi beyenmiyecek, evlenmiyeceksin diye, içime bir korku düşmüştü. Şimdi, birdenbire bu üzüntüm dağılıverdi. Genç adam da seninle alâkadar oldu mu?

Filiz, gülerek omuzlarını silkti:

— Orasını bilmem, çok tatlı bakıyordu. Fakat bakışının bana, yahut herkese bakarken tatlı olup olmadığını bilmiyorum ki. Hem anne, boşuna sevinme...

— Ne için kızım?

— Olmayacak iş! delikanlı beni istese bile, ben onunla evlenemem.

— Neden?

— İşçi kızların bir çoğu, onu tanıyorlar.

— Kimmiş?

— Bir bankada memur...

— İyi ya!..

Genç kız, bir solukta söyleyiverdi:

— Daha neler, ne işlerde çalışmış... Üstelik mirasyediymiş...

— Bunların hangisi doğru acaba?

Filiz gülümsiyerek başını salladı:

— Bilmiyorum ki. Genç kızların herbiri, başka bir tarafta çalışırken görmüşler. Eğer susmasaydılar, belki mesleklerinin bir çoğu daha açığa çıkacaktı.

— Bilmece gibi bir adam...

— Evet, hakkın var anne... Gözlerim kadar kafamı şaşırtan da bu oldu...

— Yazık. Ben de.. evlenebileceğin bir adamı beğeniyorsun diye sevinmiştim.

Sustular. Ağır ağır yemeklerini yiyorlardı. Genç kızın tabağındaki soğuk et dilimleri, ve salata bitince sordu:

— Krema soğudu mu acaba anne?

— Herhalde yavrum...

Anne, yerinden kalkıyordu. Genç kız, daha önce davranarak fırladı, dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, gümüş gibi parlak bir kalıp içinde krema... mişti. Sofranın ortasına bırak... rine oturdu:

— Anneciğim, çok güzel... Frijiderin içi mis gibi kokmuş...

Anne, büfenin çekmesinden bir kepçe alarak, kremadan ta... verdi.

İlk kaşıkta Filizin yüzü gül...

— Eline sağlık anne... Ço... olmuş...

— Afiyet olsun çocuğum...

Ark...

SPOR

— *Başı 19 uncu sayfada* —

Tahrana dönmüştür. Hamit Mahmut Pur burada ettiği istifadelerden memnun olarak ayrıldığı, yakında iki dost memleket gençliğinin en sık temasları yapacağını ve bundan daha ziyadade İranın istifade edeceğini söylemiştir.

Türkiye Baş Pehlivanlık Müsabakaları

İstanbul Halkevi, ikinci Türkiye baş pehlivanlık müsabakalarını büyük bir dikkat ve ehemmiyetle Taksim stadında yapmağa karar verdi.

Daha düne kadar başıbozuk bir şekilde şurada burada yapılan yağlı güreşlerin önüne set çeken bu hayırlı teşebbüs, geçen sene ilk defa yapıldığı zaman zannedildiğinden büyük bir alâka ve o nisbette büyük bir rağbet görmüştü.

«Türk gibi kuvvetli» meşhur sözünü bütün cihana yayan pehlivanlarımızdan bize kadar gelen Koca Yusufla, Filiz Nurullah, Adalı Halil, Aliçolar, Kara Kurt Dereliler gibi bütün dünya âleminde halâ isimleri hürmetle an... livanlarımızın torunları olan Kara Tekirdağlı Hüseyinler, Yarım Dü... leyman ve Mülâyimlerin son sene... mali yüzünden bir türlü eski gü... şatamayan varlıkları sönüp giderke... bul Halkevinin bu millî sporu... yaptığı kalkınma cidden takdire ş... Kıspetleri omuzlayıp köy köy g... bütün bu kuvvet ve kudretleri m... de üç beş kuruş toplayan pehliva... zın, bugün derli toplu müsabakal... yisile ortaya, daha doğrusu rahat... mak üzre olmaları, bizim kadar ... sevindiren ne güzel bir harekettir.

Herhangi bir teşkilât tarafınd... rinden tutulmıyan, takip edecekleri... bir türlü bulamıyan pehlivanlarım... bu şubenin istikbalini kuracak ol... reket en yakın bir tarihte şu v... teşkilâta bağlandığı gün, artık gür... runun yarınından icab ettiği kad... olacağımıza biz inanıyoruz...

Ömer Besim K...

Halka, sıhhati ile alâkadar olmasını öğütleyen, hastalıklara karşı alınacak ilk tedbirleri öğreten (Lokman Hekim) adlı güzel bir aylık mecmua neşreden :

Dahilîye Mutehassısı

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2½ tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda (104) numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah saat (9½ - 12)ye kadar hakikî fıkaraya bakar. Kışlık Telefon: 21044 Muayenehane ve ev telefonu 22398.

Okuyucularımıza sayın doktoru ve değerli mecmuasını tavsiye ederiz

Atletik hututunuzu muhafa... ediniz

Şişmanlıkla mücadele... niz ve bunun en iyi... olan **SHORT LINIA**'yı ... niz. Daimî masajını ... ile yağlı tabakayı ... Hususî elâstikî ... dan yapılmış olan ... **LINIA** adi bir ... yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan ...

Satış yeri yalnız:

J. ROUSS...

Paris, 166 Bd. Hauss...

İSTANBUL, Beyoğl...

Tünel meydanı 12 ...

Mağazamızı ziyaret ... 20 No.lu tarifemizi ...

Resimli Ay'ın Yeni Te...

EFELER

RAGIP ŞEVKİ:

Resimli Ay'ın Eylül sayısından baren başlıyan bu yerli ve ... canlı romanı takip edini...

...İR ÇEŞME...
...Kİ AKŞAM!

— Başı 3 üncü sayfada —

...alâ seviyordu. O, buralardan çekilip ...kten sonra zenbereği gevşemiş bir ...ineye döndü. Ona o kadar alışmıştı ... kanatları kopuk bir kuş gibi orada, ...ada sürükleniyordu.

Vacidenin avukatı boşanma kararını ...ıştı. Remzi onun aralarındaki resmî bağ çözülünce.. artık içinden yaşama duy...arı alınmış bir insan kofluğu ile hayatın ...şına bıraktı kendini..

Onu, dünyada eşi az bulunur bir ateşle ...mişti. Onun için ağlamış, ıstırap çekmiş, ...a ocağından kovulmağı, ölünceye kadar ...uksuz kalmağı göze almıştı. Halbuki o.. ...su gibi insanı dinlendiren yuvayı geride ...ıkarak heyecan aramağa atılmıştı.

En gür bir aşıkın bile yerini bir gün ...tluğa bırakacağına niçin inanmamıştı?!..

***

Vacideden umudunu kesince, babasının ...eğini yerine getirmiş olmak için tekrar ...endi. Hayatındaki kadın gibi, yaşayışı değişmişti.

Macaristanda ziraat tahsilini bitiren, ...basının koca çiftliğini son sistem maki...lerle idare eden eski çalışkan, dürüst, ... kalpli Remzi, o kadar değişmişti ki.. ...ece, gündüz içiyor; gideni unutamıyordu. ... bir fırtına savrukluğu ile içindeki ihti...s ve heyecan kaynağını boşaltmış.. ...ride kalana içi saman dolu bir kukladan ...şka birşey bırakmamıştı.

Bir yıl içinde yuvaya cıvıl cıvıl kara ...özlü bir erkek çocuk karıştı Remzi, kü...ük karyolanın başında babasının yıllardır ...tediği bu minimini yavruya bakarken.. ...ayalinde bakışları ay ışığı altında göz...aşları ile yıldızlanan iki siyah göz can...ndı. Ve Remzi, yana yana düşündü ki... ...u çocuk Vacidenin olmadığı için yine ...adeti bütün değildir.

***

Remzi kendini öyle yorucu, öldürücü ...ir zevk âlemine kaptırdı ki... Günden ...üne sararıp solmağa başladığı, babasının ...özünden bile kaçmadı. Yıllardır ailenin ...oktorluğunu yapan Ferdi Tamer; birgün ...orla genç adamı karşısına aldı. Göğsünü ...likkatle dinledikten sonra ona, en acı ...akikati, en kestirme sözlerle söyledi.

Remzi, doktorun sözleri bitince kayıt...ızlıkla omuzlarını silkerek:

— Biliyorsun doktor, iki kere evlendim; dedi. Karılarımın ikisi de beni bırakıp gittiler. Vacidenin kaçışı karşısında ne düşündün bilmem? Fakat ötekinin.. çiftlik müdürünün oğlu ile gidişi herhalde seni de sinirlendirmiştir. Lâkin ben onu da suçlu bulmuyorum. Babamın arzusunu yerine getirmek için evlenmekle büyük bir hataya düşmüştüm. İçimde bu kadına verilecek ne vardı? Haklı olarak o da bu ayyaş heriften, kendine hiçbir gün yakınlık göstermiyen bu soğuk adamdan kaçtı. Buna yanmadım, üzülmedim. Çocuğa zaten o bakmıyordu. Sütninesi var, dadısı var.. sıhhati de yerinde. benim asıl derdim Vacideden geliyor doktor. Onu unutamıyorum.

İçim bal peteklerine döndü doktor. Şu ayrılıkla ki... Onda bin bir çiçekten alınmış eşsiz bir tat... Benim içimde bir kadından gelen bin bir zehir var.

Vacideyi unutmayışım sizce - ve bu günün düşünüşü ile herkesce - pek gayri tabiî görülebilir. Fakat doktor, bu bir hastalık bence. Önüne geçemediğim bir hastalık bu...

Sonra Vacidenin kaçışını, mektubundaki kıran satırları, onun ölüm haberini nasıl aldığını uzun uzun ve pek acı bir dille anlattı.

Halbuki doktor, işin içyüzünü herkesden iyi biliyordu.

Neticenin böyle olacağını ummamıştı. Vacide genç, güzle, bilgili bir kadındı. Nasıl olsa yeniden kenisine bir hayat yapabilirdi. Remzi de o ağır mektubdan sonra çabucak ondan soğur; bir başkası ile evlenerek mesut olur; bir de çocuk olunca.. Kurtoğlu ailesinin dileği de yerine gelmiş olurdu.

Doktor birân sarsıldı. İhtiyarlamıştı. Belki sayılı günler yaşıyordu. İçinde sakladığı bu sırla ölürse.. rahat edemiyeceğini düşündü. Ve Remziye; üç yıl önce yapılan büyük fedakârlığın hikâyesini anlattı...

Genç adam dinledikçe ateşleniyor; sönen gözleri ışıklarla, düşen omuzları hayat hamleleri ile doluyordu.

***

Artık doktorla arkadaş olmuşlardı. Bu beyaz saçlı, gözlerinin bakışı yorgun adamla her akşam kırlarda.. bir ağaç gölgesinde, bir kaya başında, bir su kenarında Vacideyi konuşmak,. ona tatlı bir avunç veriyordu.

Bu akşam doktorda tuhaf bir neşe vardı. Remziyi omuzlarından kavrıyarak:

— Delikanlı, şöyle uzanalım; dedi. Bir az yorulacağız ama aldırma.. beni, şu senin ünlü çeşmene götürmeni istiyorum.

Remzi sarardı. «Elimde değil, gidemem» de diyemedi. Yürümeğe başladılar. Doktor konuşuyordu :

— Yıllar, acıları silindirinden geçirince birşey kalmaz ortada. her dert eskir gider. Durmadan kaynıyan bir sevgiyi de hiç dinmiyecek sanırız.. fakat bu yanlış bir hesapdır oğlum.

Bu sözlerin hiçbiri Remzinin kulağına girmiyordu. Uzaktan çeşme görününce kuvvetle sarsıldı. Kırık bir sesle :

— Bizim bütün hayatımız burada başlamıştı doktor, dedi. Yine burada tükendi. Vacide son gece burada kollarımdan sıyrıldı.

Daha sözlerini bitirmemişti ki.. çeşmenin arkasından küçük bir kadın süzüldü.

Genç adam, yüzüne buzlu su serpilmiş bir insan ürkekliği ile titriyordu.

Karşısında gözlerinin yangınlı bakışları, solgun yüzüne serpilen gür siyah saçları ve açılmış kolları ile Vacide duruyordu.

Remzi ellerini alnında, gözlerinde dolaştırdı. Bu nasıl bir rüyadı ?

Ölen sevgilinin bu kadar canlı bir hayali ile karşılaşacağını ummamıştı hiç...

Fakat bu, ne bir hayal, ne dağı masından korkulan bir rüya idi. Unutmasına yardım etmek için kendisine öldü haberi verilen genç kadın, kollarına atılmış ağlıyordu. Doktor elleri ile hazırladığı sahnenin heyecanına dayanamamış, çoktan uzaklaşmıştı.

Kocaman yalağın içinde güneşin son ışıkları yıkanıyor ve bu ışıklar.. benek benek genç kadının yaşlı gözlerinde, saçlarında kızıltılar yapıyordu.

İkisi de konuşacak halde değillerdi.

Elele çeşmenin taşları üstüne çıktılar. Vacide bu dafa gözlerini.. kendisine büyük bir hayranlık ve sonsuz bir heyecanla bakan genç adamın gözlerine kaldırdı.

Remzi, dizleri dibinde onun parmak uçlarını birer birer öperek:

— Artık ölünceye kadar beraber yaşayacağız. hiç. hiç ayrılmayacağız sevgilil.. diyordu. Bizi ayıracak bir tek kuvvet kalmadı artık...

ISTIRANCA ETEKLERİN

— Başı 15 inci sayfada —

reçetası ile derdine çare arar. Evlilik hayatında kısa ayrılıklar da böyledir. İnsan yuvasından uzaklarda onu hayalinde öyle yükseltir; o kadar renkle, ışıkla ve binbir güzellikle canlandırır ki.. içinde yaşarken duymadıklarını duyar ve bir gün derin bir hasretle ona koşar. İşte bence özlemek.. yuvanın yüzyüze bulunduğu tehlikelere karşı en kuvvetli bir seromdur. Sevgiyi yaşatan, eskimekten kurtaran da odur.

Nahit, yine alnında sıralanan çizgilerle birçok şey düşünüyor; fakat söylemiyordu. Acaba hakikaten yılın birkaç ayını ayrı geçirerek.. durgunlaşmağa başlayan yuvaya bir hareket, bir heyecan yaratmak daha mı doğru idi?

Cevad bu gece sözü kesip atamadığını görünce, Nesrinle uzun konuşmağa karar verdi:

— Nesrin, ben senin gözünde dümdüz bir kışla askerinden başka birşey değilim, dedi. Hayatım dönemeci, dolambacı olmayan bir yoldur.

Kışla,
Talim,
Gece dersleri,
Yürüyüşler,
Yıllık manevralar...

Evimde çoluğumla çocuğumla başbaşa bir yaşayış...

Süel dergiler ve birkaç mesleğime ait kitap, gündelik gazeteler...

İşte ben bu çenber içinde yaşayan bir adamım.

Lâkin hiçbir gün hayal hastaları gibi gözlerimi yumarak elime geçmiyecek şeylerin hasretini çekmedim ve çekmeme de imkân yoktur. Hayattan ancak vereceği şeyi istemeli. Ve hiçbir gün bizim olmıyacak şeylerin büyüsüne tutularak kırık, ümitsiz bir insan durumuna düşmemeli.

Nahit, yüzbaşıyı yeni tanıyormuş gibi dikkatle dinliyordu:

— Sade bir felsefen var Cevad, dedi. Bu çerçive içinde yaşamak sana yetişiyorsa.. hayattan daha başka istiyecek ve bekliyecek birşeyin kalmadığına inanıyorsan.. bu da sana üzüntü vermiyorsa mes'utsun arkadaş. Ne mutlu sana!..

— Ve sen Nahit.. hâlâ hayattan istiyecek, bekliyecek birçok şeyin olduğu için betbaht mısın?

Nahit, karısının hırçınlaşan bir sesle yüzüne fırlattığı bu soruya hemen karşılık verdi:

— Ben, kendimi karıştırarak konuşmadım Nesrin. Saadetimden hiçbir gün şüphe etmiş değilim ki ..

— İstemek belki ağır birşey.. fakat beklemek lâzımdır fikrimce...

Yaşayışınızı beğenmiyorum, küçümsüyorum sanmayın sakın. Fakat kendimi sizin yerinize koyuyorum da bu fikre hayalen bile birkaç saat dayanamıyorum.

Çok küçük bir yerde yaşayorsunuz. Sinema, bahçe, müzik, toplantı, hiç, hiç birşey yok...

— Sokak kapımızı açınca göz alabildiğine kadar uzayan bütün kırlar, bahçeler bizim abla...

— Müzik ihtiyacını da gramofonla gidermeğe çalışıyoruz. Ne'yapalım?.. Mes'ut olmak; birkaç filim seyretmek, bir radyo dinlemek, bir konsere, bir baloya gitmekle mi mümkündür?

— Tabiî değildir. Fakat inkâr etmemeli ki.. yaşayışı dümdüzlükten kurtarmak.. zaman zaman çekilen can sıkıntılarını dağıtmak ve nihayet gündelik hayatın verdiği yorgunlukları dindirmek için bütün bu şeylerin faydaları vardır.

— Eskiden bir kitapta okumuştum abla. Birkaç yıl gayet ıssız yerlerde, cemiyetten uzak yaşayan bir insan ibtidaîleşir ve artık asrın icaplarına ayak uyduramaz, sosyeteyi yadırgarmış.. Belki de bu doğrudur. Görüyorsun ki, fikirlerinden ayrılıyoruz.

Cevad, elindeki cıgarayı bastırdıktan sonra sözlerine inanan bir insan sadeliği ile:

— Berrini Diyarıbekir yolculuğuna çıkardığım gün henüz onbeş yaşında bir çocuktu, dedi. En ağır şartlar ve güçlükler altında yapılan birçok yolculuklarımız oldu. Eşkiya takibine çıktığım zamanlar Diyarbekirin akrepli taş odalarında geceler ce yalnız kaldı.

Silvana giderken günlerce yağmur altında at üstünde sarsıldı, ahırlarda hayvanlarla beraber yattı. Aç kaldığımız günler, ışıksız sabahladığımız geceler oldu. Tam sekiz kere yuva bozduk, eşya sattık O, hiçbir gün yanıksamadı, sızlanmadı.

Tam bir asker karısı dayanığı ve fazileti gösterdi.

Binbir yokluğa ve güçlüklere göğüs vere vere geçirilen uzun yıllar bizi biribirimize daha çok bağladı Nesrin. Beraber yaşanan acılar, yoksulluklar bize bir kötü gün dostluğu kazandırdı ki.. biz ölünceye kadar biribirinden ayrı yaşamamağa mahkûm iki insan halini aldık.

Akşam üstü talimden yorgun argın dönerken karımın varlığını düşünmek beni hemen dinlendirir. Yokuşu inerken ağaçlar arasında görünen beyaz ev içimi aydınlatır. Bilirim ki pencere başında beni bekleyen biri vardır. Şen yüzü, pürü[...] kahası ve gönül dolusu sevgisi [...] olan biri...

Hiçbir bulutu olmıyan açık gökler gibi beni beklemektedir.

Karımı karşımda gördüğüm [...] neş vurmuş bir insan sarhoşluğ[...] mıyorum, bu muhakkak.. Fakat [...] yat fırtınalarını arkada bırakmış bir limana sığınmış insan hazzı [...]

Onunla mutfağa gireriz. Ben [...] parken, o meyva hazırlar. Yem[...] mızı beraber süsler, beraber top[...] onun bütün gün yalnızlıktan gel[...] larını kovmağa çalışırım.

O, benim sabahtan akşama ka[...] güneşte duyduğum yorgunluğu [...] derir. Karım güzeldir, şendir, [...] yaşadığım her memlekette arka[...] rine örnek olmuştur. Onunla s[...] sam gurur duyarım. Bir salon[...] göğsüm kıvançla kabarır. Ve y[...] nun sesi, onun hareketleri, onu[...] dınlığı ile dinlenirim Nesrin.. [...] geliyor ki dünyada benden çok [...] lan bir tek erkek yoktur.

Cevad, saadetinin çoşkunlu[...] başı dönmüş bir insan hazzı ile [...] Berrinin yüzünde, bakışlarında [...] eş ışıklar var.

Nesrinle Nahit'te bu en yak[...] çok sevdiklerinin saadeti ile [...] lar...

— Karım öyle idarelidir k[...] yaşayış bakımından arkadaşları[...] tün olduğumuz halde, kendimize [...] kada hesabımız da vardır.

Nesrin gülümseyerek sordu:

— Marmara kıyılarında yapıl[...] yuvanın parası tamamlandı mı [...]

O tatlı bir bakışla Tungan[...] şiğini süzdükden sonra:

— Onun telâşı olmasaydı [...] le uğraşacakdık abla..

Nahid:

— Demek gelecek yaz siz[...] diye şaka yaptı.

O zaman Suadiyede yaptır[...] konuşmağa başladılar.

Berrin hayattan çok şey [...] Gençliğinin en çılgın atılışları[...] ride bırakarak geleceği düşün[...] cuklarını iyi yetiştirmek.. ihtiyar[...] rında da bütün kaygılardan [...] ömür sürmek istiyordu.

Beyaz bir yuvaları olacak[...] Genç kadın bir çok derg[...] beğendiği villâlarla; sade, z[...] döşenmiş odaların, salonları[...] kesip, saklamıştı.

Göğsünü Marmaraya ver[...] geniş çamlığa dayayan bir e[...]

No. 63 YARIM AY BİLMECE KUPONU No. 63

lmece No. 63

d..k. .aâ.i .u .ü.ü. ak.. s.ğ..m.z
..a b. t..a.i bu..d.r s..le.. ç..me.

oktaların yerine gereken harfler gelince: Ziya Paşanın Terkibi Bendinden, atalarsözü gibi kullanılan bir beyit ortaya çıkacaktır.

u bilmeceyi doğru çözenlere armağanlarımız :

irinciye: Hereke mamulâtından 3 metro kostümlik erkek kumaşı; ikinciye: Kadın yağmurluğu; : 3 - 15 inciye: Yüzer kuruşluk kitap; 16 - 30 uncuya: Elli kuruşluk bir kitap. 31 - 60 ıncıya: Yirmi beş kuruşluk bir kitap; 61 - 100 üncüye: Resimli Ay tıra Defteri.

---

1 inci sayımızdaki bilmecenin doğrusu:

Bedmaye olan anlaşılır meclisi meyde
İşret güheri ademi temyize mehektir.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında çekilen kurada kazananlar :

Beş gümüş lira: İznik Meşrutiyet ma-esi Çınarlık sokağı No. 84 Bay İhsan f oğlu Avni Sertel.

Üç gümüş lira: Rize tüccar komis-cu Mustafa Altıparmak ticarethanesinde yışman Mehmet Hilmi Çoruh.

İki gümüş lira: İstanbul Beyoğlu İs-tiklâl caddesi Demirkapı sokağı 131 Ferah rtmanı 3 üncü kat Şaziye Söken.

Resimli Ay'ın altı aylık abonmanı: kara Cebeci askerî hastanesi hariciye yonu subay koğuşu No. 38 Saim Ercel. kara posta işleri şefi M. Sait. Samsun afiyeci Mustafa Özgenç.. İzmir Seydi- öğretmen Süleyman Sözen. İzmir Nal-ken, Ardanuç, köyü öğretmen Enis oğlu ksel Ersoy. Aydın vilâyet idare heyeti kâtibi Hâmit Ertan. Zonguldak P.T.T. muru Nusret Hüseyin. Maraş Bezirgân şısında Bay Ali Deligönül elile oğlu hmet Deligönül. Sivas Meteoroloji mü-rlüğü Muzaffer Kayhan. İstanbul Alman esi Neriman Epiker. İstanbul İhsaniye tasokak No. 57 Melih Yürük. Kadıköy manağa mahallesi Nakil sokak No. 3 dat.

Elli kuruşluk bir kitap: Kilis Bay it kızı Mesadet Salimata. Kilis 14 Dğ. . 8 yarsubay Hakkı. Elâziz 3. mıntaka sap memuru Baha Emenin kardeşi Avni. eğli - Konya - Arif Kökbudak oğlu Tev- Kökbudak. Ankara İktisat Vekâleti niz nakliyatı umum müdürlüğü Ülviye stünel. İzmir Kestane pazarı Demirciler No. 18 Fehmi atölyesinde tornacı En-er Gülüşlü. Ankara Nafia Vekâleti şirket müesseseler kaleminde Nazım Erdem. ydın Zafer mahallesi No. 7 İsmet Nuri asıtasile G. Günel. Kayseri Cumhuriyet ahallesi Uğur sokak No. 5 Hüseyin Öz-akır. Sivas erkek öğretmen okulu tarih ğretmeni oğlu Sami Akdeniz. Lefkoşe Kıbrıs P. K. 525 Kemal Ergül. İstanbul Kadıköy Yeldeğirmeni Kırkahve sokak No 8 Şüküfe Öcal. İstanbul Sarıyer Tapu sicil muhafızlığında Nezahat Özyürek. İstanbul Kadıköy İzzettin sokağı No. 31 İlhami Ülgen. İstanbul Erkek Lisesi 1223 Necmeddin Arıkan.

Birer Resimli Ay muhtıra defteri: Ankara İktisat Vekâleti limanlar umum müdürlüğünde Güzin Turanlı. Ankara Dahiliye Vekâleti V. İ. memuru İzzet Kayaoğlu. Ankara Asrî Lokanta Ferit Cantürk. Samsun Ulugazi mahallesi Alp sokağı No. 2 Nezihe Özalp. Samsun D. D. yolları Samsun gar müdir muavini Edhem Kars eşi Fatma Kars. Samsun Çarşanba tapu işyarının oğlu Ümit Seviş Tekin. İzmir Karşıyaka İstasyon caddesi No. 33 Nahide Alpman. Ankara Yenişehir Buyruk sokak No. 7 Tuğrul Aktutay. Ankara Harta genel direktörlüğü hidrografi şubesi üstçavuş Niyazi Büngen. Samsun Saidbey mahallesi Necatiefendi sokak No. 9 Ahmet Özhan. İzmir Bornova Toker sokak No. 2 Hayri Özbay. Ankara Ziraat Vekâleti evrak kaleminde Hüseyin Bilgiç. Aydın maliye memurlarından Hakkı Tinel. Zonguldak Orta Okul öğrenicilerinden 629 Güzin Kaan. Zonguldak Avukat Fehmi Sözen oğlu Orhan Sözen. Maraş gazeteler bayii Ahmet Diken. Kayseri Sipahi pazarında halıcı Mustafa oğlu Kâmil Özkarakaya. Denizli cezaevinde Sadri Sümer. Denizli Kışla caddesi No. 132 Leman Berkman. Sivas öğretmen okulu sınıf 6 No. 23 Hamdi Özsayın. Diyarbekir iskân memuru Fadıl Kozancı oğlu Lütfü. Diyarbekir iskân müdiri kızı Gündüz. Kilis Sabahattin Salih oğlu. Elâziz 3. J mıntaka hesap memuru oğlu Mazhar Arıkan. Konya Şerefşirin sokak No. 19 başkâtip Kâmil oğlu A. H. Özkömür. Konya Devlet Demiryolları Konya mağazası memurlarından Mümine Türköz. Kırklareli Belediye caddesi No. 70 te N. Ataman. Balıkesir Börekçiler uramında Bostancılar sokak No. 26 Z. Baltaş. Eskişehir vilâyet tahrirat ikinci kâtibi Halide Biçerim. Beyobası Nahiye müdiri kızı Sevim Can. Emirdağı terzi Bay Raşit Uzel. İstanbul Suadiye Sabahat Karaman. Yalvaç orta okul talebelerinden 26 Aziz Uslu. İstanbul İnönü kız orta okulunda No. 121 Adile Soyilci. Elmalı Binbaşı Abdurrahman oğlu Fikret Karakullukçu. Kocaeli defterdarlık memurlarından Nevzat Oktay. Bergama postahane memuru Cemal kardeşi M. Erinç. Isparta bakkal Yusuf Şener yanında Hüseyin Sille. Çorlu 3 Kor. Top. Tb. 5 Bt. Gd. erbaş Mehmet. Erzurum Veteriner daimî gardiyanı Mustafa Özpeker. Urla birinci okul öğretmenlerinden Feriha Barlas. Manisa vilâyeti tahrirat kâtibi Sabahat Gürol. Adana Hamam kurbunda No. 42 sokak No. 29 Nevin. Bursa Fışkırık caddesi Ahmet sokak No. 14 Salâhattin Târan. Antalya Rummakbule mahallesi Hesapçı sokak No. 6 Sadık Canay. İstanbul kız lisesi talebelerinden Muzaffer Doğanoğlu. İstanbul telefon idaresi M. Gören. İstanbul Kumkapı Saraçishak mahallesi Midhatpaşa caddesi No. 40 Reşat Şevgen. İstanbul Kasımpaşa Tabakhane meydanı Hocaahmet sokak No. 17 de Dürdane. İstanbul Üsküdar Ayazma Tulumba sokak No. 20 Nimet Durukan. İstanbul Kadıköy Caferağa mahallesi İnönü sokak No. 16 Perihan Tümer. İstanbul Samatya Değirmen yokuşu No. 19 Nezahat Sadi. İstanbul Beyoğlu Tepebaşı caddesi Çatmamescit Çeşme sokak No. 5 Bedia Ökmen. İstanbul Kumkapı Kadırga Hamam caddesi No. 46 Firdevs Börkcü. İstanbul Maçka Nişantaşı Ihlamuryolu No. 16 Seniha Süleyman Aksan. İstanbul Lâleli Mesihpaşa mahallesi Azimkâr sokak No. 26 Nükhet. Amasya belediye daktilosu Mediha Topçu.

Yazı direktörü: Emin Refik Uzman ◆ No. 63 ◆ 15 Eylûl 1937 ◆ Basan: Resimli Ay Basımevi T. L. Ş.

ON

SENE

GENÇLEŞTİM

Bundan böyle ihtiyar ve donuk bir hal alan teni, temiz ve genç bir hale so beyazlaştırmak çok kolay bir iş. Sonunda fen, ten ve cildi iyice besle maddeyi de keşfedip ortaya çıkardı. Bu madde uğuşturularak tene sürülü mesamat tamamile açılıp serbest kalıyor. Çizgi ve buruşukluklar bert oluyor, bazı cilde arız olan siyahımsı noktalar yokoluyor. Bu temizleyici besleyici madde yalnız: yeni "TOKALON„ kreminde vardır.

Bu maddede, harikulâde bir kuvet bulunduğu için, en çirkin yü bile za zaman da genç ve güzel bir hal alıyorlar

" TOKALON„ kreminin " Pembe„ renkli olanını gece yatmadan ö kullanınız. Uykunuzda derinizi tazelendirir. Sabahları ise " TOKALON„ k minin "beyaz„ renkde olanını kullanınız. Tene bir beyazlık, bir serinlik ve

Beyaz "TOKALON„ üzerine sürülen podra bütün gün kuvetini muha eder. Teniniz, cildiniz nekadar fena olursa olsun "TOKALON„ kremini k lanmağa başladıktan sonra elde edeceğiniz neticeyi sevinçle karşılayacaks „TOKALON„ ile hiç ummadığınız bir netice elde edeceğinize emin olabilirsi